



ΕΤΟΣ Α. 1886 — ΤΕΥΧΟΣ 8 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ
 ΠΡΟΠΑΝΗΡΩΤΕΑ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Μεθερμηνευθέντα
 ὑπὸ
 Ε. Ν. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗ

(Συνέχεια)

«Τὰ πρῶτα δείγματα τῆς ἀργιλοπλαστικῆς τοῦ λαοῦ τούτου εἰσὶ τὰ σεσημειωμένα διὰ Κυπριακοῦ Α. Συγχρόνως εὐρίσκονται καὶ λόγχοι καὶ ἕτερα ἐξ ὀρειχάλκου ἐργαλεῖα. Δύναται τις νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ ἀγγεῖα τῆς κατηγορίας ταύτης ἐκ τοῦ ὠραίου φεράματος αὐτῶν διαυγοῦς ἐρυθροῦ. Ὁ ὠραϊσμός δὲν γίνεται διὰ χροιάς, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ σχεδίων ἐκτυπομένων ἐπὶ τῆς ἀπαλῆς ζύμης τῇ βοήθειᾳ γλυφάνου (poisson). Ἡ ἔλλειψις χροιάς, ἡ ἐμφάνισις λογχῶν καὶ ἡ ἀκατέργαστος τῶν τύπων ἀπλότης εἰσὶ τεκμήρια παρελθόντος ἀπωτάτου, ἴσως 9 αἰῶνας π. Χ. Τὰ τελευταῖα δείγματα τῆς κατηγορίας ταύτης σημειοῦνται διὰ κυπριακοῦ Β. Οἱ ὠραϊσμοὶ εἰσὶ κερωματισμένοι καὶ κυρίως διατίθενται κατὰ συγκοινωνητικούς κύκλους. Καθ' ἅπερ τὰ σεσημειωμένα διὰ τοῦ Α. τὰ δο-

χεῖα ταῦτα εἰσὶν ἀξιοσημειώτου ἐργασίας καὶ φεράματος καλλιχρόου, ὅπερ, κατ' ἐμὲ, δείκνυσιν ὅτι ἀφορτερά τὰ εἶδη τῶν ἐν λόγῳ ἀγγείων ἀνήκουσιν εἰς ἐποχὰς μικρόν τι ἀλλήλων ἀφεστηκυίας. Εἶναι δὲ ἐναργεῖς ὅτι τὰ διὰ τοῦ Α. σεσημειωμένα ἀγγεῖα εἰσὶν ἀρχαιότερα τῶν διὰ τοῦ Β σεσημειωμένων, διότι οὐδέποτε εὐρήθησαν δοχεῖα τοῦ Β ἐν τοῖς τόφοις τοῖς περιλαμβάνουσι δοχεῖα τῆς κατηγορίας Α. Ὁ τύπος Β ἐξηκολούθει κατασκευαζόμενος ἐπὶ μακρὰν περίδον χρόνου—αἰῶνάς τινος πιθανῶς—καὶ κατέστη, τοῦ χρόνου προϊόντος, περικυλλέστερος καὶ ἐντελέστερος. Οἱ ὠραϊσμοί, οἵτινες καταρχὰς συνίσταντο εἰς ἀπλοῦς συγκοινωνητικούς κύκλους καὶ εἰς κακόσχημα διαγράμματα μετεποικίσθησαν βραδύτερον εἰς γλαφυρὰς εἰκόνας πτηνῶν, ζῶων καὶ ἀνθρώπων. Ὑπολαμβάνω ὅτι τὰ κάλλιον κτεριγασμένα ἀγγεῖα καὶ τὰ ἐντελέστερα τοῦ ἐν λόγῳ τύπου ἀνήκουσιν εἰς τὴν λαμπρὰν καὶ μακρὰν περίδον τῶν τελευταίων ἀντιπροσώπων τῆς Εὐαγορείου δυναστείας.

«Τὰ φέροντα Φοινικῶν Α ἀγγεῖα ἀνήκουσι, κατ' ἐμὲ, εἰς τύμβους Φοινικικοῦ. Τὸ γεγονός

ὅτι τὰ περικλειόντα τοῦ τύπου τούτου ἀγγεῖα κοιμητήριά εἰσιν ἀναλλοιώτως κεχωρισμένα τῶν περιλαμβανόντων Κυπριακὰ ἀγγεῖα καὶ ἡ περίπτωσης ὅτι οὐδαμῶς οὐδέποτε εὐρέθησαν ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ τύμ-
θῳ, μοὶ παρέχουσι τὴν ὑπόνοιαν ὅτι τὰ ἐν λόγῳ ἀγγεῖα ἀνήκον εἰς ἰδιαίτηραν φυλὴν ἢ λαόν. Δύο λόγοι ἐπιρρωννύουσι τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς ἦν ὁ Φοινικικός. Πρῶτον, τὰ κοιμητήρια, μονοούχῃ ἑκασταχοῦ, εὐρίσκοντο τεθειμένα ἐκεῖ ἔνθα κατὰ τὴν Φοινικικὴν στοιχείου, εἶτα, ἡ παρουσία ἐν τοῖς ἀνακαλυφθεῖσιν ἀντικειμένοις, δοχείων ἰδιάζοντος τύπου, παρεμφερῶν, κατὰ τὸν Κ. Βόλφ, τοῖς εὐρεθεῖσιν ἐν Τύρῳ, καὶ θεωρουμένων ὑπὸ τοῦ πεπειραμένου τούτου γνώστου ὡς ἐχόντων Φοινικικὴν τὴν καταγωγὴν. Αἱ εἰ-
κασταὶ μου ἐπεκυρώθησαν εἶτα διὰ τῆς ἀνακαλύψεως, βραδύτερον γενομένης ἐν τύμθῳ τῆς κατηγορίας ταύτης, ἀγαματίου, οὐτινος ὁδῶ-
μῶς τίθεται ἐν ἀμφιβόλῃ ἢ ἀσιατικῇ καταγωγῇ. Εἶτα, εἰς τὴν λαὸν ἠδύνατο νὰ ἀποδοθῇ ὁ νέος οὗτος τύπος μετὰ μεζόνος θετικότητος ἢ εἰς τὸν Φοινικικὸν λαόν, τοσοῦτῳ δαψιλῶς ἐκ-
προσωπούμενον ἐν τῇ νήσῳ; Εὐρέθησαν λόγχοι καὶ ὀρειχάλκινα ἐργαλεῖα μετὰ τῶν Φοινικικῶν ἀγγείων Α, καθ' ἃς παρετηρήσαμεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τῶν Κυπριακῶν ἀγγείων Β, ἐξ οὗ τεκμαίρομαι ὅτι ἀμφότεραι αἱ κατηγορίαι αὐταὶ τῶν ἀγγείων ἦσαν περίπου ταυτόχρονοι. Οἱ περικαλλέστεροι τύποι τῆς ἀρχεγόνου ταύτης Φοινικικῆς ἀγγειοπλαστικῆς εἰσιν ἀξιοσημεῖωτοι διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὸ εὐθραστον τῆς ἀργίλου καὶ ἕνεκεν τοῦ ἄκρου τῆς θερμάνσεως βαθμοῦ εἰς δὴν ὑπεβλήθη. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς θερμάνσεως φαίνεται ὅτι ἦν ἰδιάζων παρὰ τοῖς Φοινίξιν, ἀγγειοπλάστῃς ἐνῶ ὁ τῶν Κυπρίων φαίνεται ὅτι περιωρίζετο ἐν τῇ κατασκευῇ φυράματος λαμπρᾶς ἐρυθρᾶς χροιάς. Ὁ Φοινίξ ἀγγειοπλάστης ἐνησμένιος ἐξέιστο νὰ παριστᾷ ἐπὶ τῶν τρυβλίων του εἰ-
κόνας πικνοειδῶν ζώων, ἐνῶ τοιαῦτα σπανίως ἀπαντῶσιν ἐν τοῖς Κυπρίοις ἀγγείοις, τοῖς σεσημειωμένοις διὰ τοῦ Α. Τὰ τῆς κατηγορίας ταύτης Φοινικικὰ ἀγγεῖα δέον νὰ ἐπισπᾷσιν

ἰδίᾳ τὴν προσοχὴν, καθὼς παριστῶντα χαρακτη-
ριστικὴν εἰδικότητα, μὴ ἀπαντῶσαν ἐν τοῖς ἀγγείοις μεταγενεστέρων ἐποχῶν. Τὸ κύπελλον ὑπ' ἀριθμ. . . τυγχάνει περικαλλές καὶ εὐσχη-
μάτιστον· δύναται δέ τις νὰ διακρίνη, ἕνεκεν ἑλαφροῦ μειονεκτήματος παρατηρουμένου περὶ τὰ χεῖλη, ὅτι τὸ φύραμα χροιάς βαθείας ἐκα-
λύφθη δι' ἐπιχρίσματος ἀποχρώσεως διαυγούς. Μετεχειρίζοντο χροιάς διὰ τὸν ὠραϊσμόν τῶν ἀγγείων καὶ ἰδίᾳ τὸ ἀσυκέραστον βυσσινό-
χρουν, ἀλλ' αἱ εἰκόνας ἦσαν ἀπλούσταται καὶ ἀρχαῖαι τὴν ἀτέλειαν. Ὁ Κύπριος ἀγγειοπλά-
στης ἐχάραττε τὰς εἰκόνας του διὰ γλυφάνου. Ἐπαγόμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Φοινίξ ὁ-
μότεχνος τὸν ἐδίδαξε τὴν τέχνην τῆς χρήσεως τῶν χροιῶν. Ἄλλως τε κατὰ τοὺς ἀπομεικρού-
σμένους ἐκείνους χρόνους, ἡ Φοινίκη, ὡς γνω-
στόν, ἦν ἡ μεγάλη διδάσκαλος τῶν ἐθνῶν ἐν τέχνῃς μονοῦ ταῖς ἐκδηλώσεσι τῆς ἀνθρωπί-
νης ἐνεργείας.

α' Ὁψιότερον, ἡ διαστολὴ μετὰ τῆς Κυ-
πριακῆς καὶ τῆς Φοινικικῆς ἀγγειοπλαστικῆς δὲν διατρανοῦται τοσοῦτῳ καταφῶρως, ἕνεκεν τῆς συγχωνεύσεως ἢ τῆς λεληθότως ἐπῆλθε με-
ταξὺ τῶν δύο φυλῶν, συγχωνεύσεως συντελε-
σθείσης περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔκτου αἰῶνος, ὅτε ἡ Τύρος ἀπέβαλε τὴν αἰγλίην καὶ τὴν ἀνεξαρτη-
σίαν αὐτῆς. Οἱ Φοινίκες καὶ Κύπριοι τεχνῶνται ἐχρῶντο πλέον ἀδιαφόρως τῶν αὐτῶν σχεδίων καὶ τῶν αὐτῶν τύπων. Ἐν τοῖς τάφοις τῶν τελευταίων φοινικικῶν χρόνων, δὲν εὐρίσκει τις πλέον λόγχας ἢ ἕτερα ἐξ ὀρειχάλκου ὅπλα ἀ-
ναμειγμένα μετὰ φοινικικῶν ἀγγείων, φαινό-
μενον ὅπερ παρετήρησα καὶ ἐν τοῖς μεσοῖς Κυπριακῶν ἀγγείων τάφοις, σεσημειωμένων διὰ τοῦ Β. Τίνι λόγῳ ἔπαυσαν νὰ εἰσαγάγῃσι τὰ ὄργανα ἐκεῖνα ἐν τοῖς τύμοις καὶ κατὰ τὴν καιρὸν τὸ ἔθος ἐκεῖνο ἔπαυσε; Μήτοι ἐγένετο τοῦτο, ὅτε ἡ νῆσος ὑπεβλήθη εἰς ξενικὴν ἐπι-
κράτησιν;

(ἀκολουθεῖ.)

μου

Ο
ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΗΣ ΤΙΜΗΣ
ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ.

Υπὸ ***

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἶχε τὴν
τὸ κωμικόν, καὶ συνάμα τὴν τὸ φοβερόν καὶ ἄ-
γριον. Ὁ κάτισχνος ἵππος, τὸν ὁποῖον ἵππευε,
καὶ ἡ γελοία ἐκλογὴ τῶν ἐνδουμάτων του, ἐν τῇ
ὁποίᾳ πιθανῶς οὐχὶ τόσον ἡ καλαισθησία του
ὅσον ἡ διάφορος χρονολογία τῶν κλοπῶν εἶχε
συντελέσει, εὐρίσκοντο εἰς λίαν παράδοξον ἀν-
τίθεσιν πρὸς τὴν μορφήν του ἐπὶ τῆς ὁποίας
τόσον πολλὰ μαινόμενοι πάθη ἔκειντο διεσπρ-
μένα, ὡς πτώματα ἠκρωτηριασμένα ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς μάχης. Ὁ πυλωρὸς ἔμεινε ἐκπλη-
κτος πρὸ τῆς θέας τοῦ παραδόξου τούτου ὁδοπό-
ρου. Ἐγῆρασε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἐκεῖνη, καὶ
πεῖρα τεσσαράκοντα ἐτῶν τὸν εἶχε κατανήσει
ἀλάνθαστον φυσιογνώμονα παντὸς τυχοδιώκτου.
Τὸ ὡς ἱερακὸς βλέμμα τοῦ ἐξιχνιαστοῦ τούτου
καὶ ἡδὴ δὲν ἠπατήθη, Ἀπέκλεισε ἀμέσως τὴν
εἴσοδον, καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ ἵππέως τὸ δια-
βατήριόν του, ἐνῶ συγχρόνως ἐκράτει τὸν χα-
λινὸν τοῦ ἵππου του. Ὁ Βόλφ ἦτο προητοιμα-
σμένος διὰ τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ ἔφερε
τῶντι μετ' ἑαυτοῦ ἐν διαβατήριον τὸ ὁποῖον
πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀφαιρέσει παρ' ἐνὸς ληστευ-
θέντος ἐμπόρου. Ἄλλ' ἡ μοναδικὴ αὕτη μαρτυ-
ρία δὲν ἤρκει νὰ διαψεύσῃ τεσσαράκοντα ἐτῶν
πεῖραν, καὶ ν' ἀναγκάσῃ τὸν πυλωρὸν εἰς ἀ-
νάκλησιν τοῦ χρησμοῦ του. Οὗτος ἐπίστευε
πλείοτερον τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμοὺς ἢ τὸ
χαρτίον ἐκεῖνο, καὶ ὁ Βόλφ ἠνσγκάσθη νὰ τὸν
ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ δικαστήριον.

Ὁ ἀνώτερος τοῦ τόπου δικαστῆς ἐζήτησε τὸ
διαβατήριον καὶ εὗρεν αὐτὸ ἐν τάξει. Οὗτος ἡ-
γάπα, καθ' ὑπερβολὴν, νὰ μανθάνῃ εἰδήσεις,
καὶ ἰδίως, πλησίον μιᾶς φιάλης, νὰ φλακῆ
περὶ τῶν νέων τῆς ἡμέρας. Τὸ διαβατήριον ἔ-
λεγεν, ὅτι ὁ κάτοχός του ἤρχετο ἀπ' εὐθείας ἐκ
τῶν ἐχθρικῶν χωρῶν, ὅπου ἦτο τὸ θέατρον τότε

τοῦ πολέμου. Ἐλπίζων νὰ πορισθῇ ἰδιαίτερος
πληροφορία παρὰ τοῦ ξένου, ἀπέστειλεν ἕνα
γραμματεῖα, μετὰ τοῦ διαβατηρίου, ἵνα τὸν
προσκαλέσῃ νὰ συμπῶσι μίαν φιάλην οἴνου.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ ξενοδόχος τοῦ Ἡλίου
ἔστατο πρὸ τοῦ δικαστηρίου. Τὸ γελοῖον τοῦ
θεάματος, συνήθρισε περὶ αὐτὸν σωρηδόν, τὸ
πλήθος τῆς κωμωπύλου. Ψιθυρίζουσιν ὁ εἰς εἰς
τὸ οὖς τοῦ ἄλλου, καὶ δεικνύουσιν ἀλληλοδιαδό-
χως τὸν ἵππον καὶ τὸν ἵππέα. Ὁ ἐμπαιγμὸς
τοῦ πλήθους φθάνει, ἐπὶ τέλους, εἰς ἰσχυρὸν
θόρυβον. Δυστυχῶς ὁ ἵππος, τὸν ὁπῆον ἤδη
ἄπαντες διὰ τοῦ δακτύλου ἐδείκνυνον ἤτῃ κλοπι-
μαῖος· ὑποπεύουσιν ὅτι ἡ περιγραφή τοῦ ἵππου
τούτου ὑπῆρχεν ἐν τῷ ἐντάλλματι τῆς συλλήψεως
του καὶ ὅτι ἀνεγνωρίσθη. Ἡ ἀπροσδόκητος φι-
λοξενία τοῦ δικαστοῦ συνεπλήρωσε τὰς ὑποψίας
του. Ὡς τετελεσμένον θεωρεῖ ἤδη, ὅτι ἡ πλα-
στότης τοῦ διαβατηρίου του ἐπροδόθη, καὶ ὅτι
ἡ πρόσκλησις ἐκεῖνη οὐδὲν ἄλλο ἦτο εἰμὴ ἡ
παγίς ἵνα συλλάβωσιν αὐτὸν ζῶντα καὶ ἄνευ
ἀντιστάσεως. Ἡ βεβαρυμένη συνείδησίς του
τὸν ἀπεμῶρανε, κεντᾷ τὸν ἵππον διὰ τῶν πτερ-
νιστήρων καὶ φεύγει ὁρμαίως ἐκείθεν χωρὶς
νὰ δώσῃ ἀπάντησιν.

Ἡ αἰφνιδια αὕτη φυγὴ γίνεται τὸ σύνθημα
τῆς ὀχλαγωγίας.

«Εἰς λωποδύτης» φωνάζουσιν ὄλοι, καὶ
ὄλοι ὀρμῶσι κατόπιν του. Πρόκειται περὶ ζωῆς
ἢ θανάτου τοῦ ἵππέως· οὗτος ἐπροχώρησεν ἤδη
οἱ δὲ διώκται του τρέχουσιν ἀσθμαίνοντες ὀπι-
σθέν του· πλησιάζει νὰ σωθῇ—ἀλλὰ χεῖρ βα-
ρεῖα τίθεται ἀόρατος ἐπ' αὐτοῦ, ἡ εἰμαρμένη
στιγμὴ ἐσήμανεν, ἡ ἀνεξιλέωτος Νέμεσις κρα-
τεῖ τὸν ὀφειλέτην τῆς. Ἡ ὁδὸς, εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν ἐνεπιστεῦθη ἀπολήγει εἰς ἀτραπὸν ἀδιέ-
ξοδον, ὀφείλει νὰ στραφῇ ὀπίσω πρὸς τοὺς
διώκτας του.

Ὁ θόρυβος τοῦ συμβάντος τούτου, ἐν τῷ με-
ταξὺ συνετάραξεν ὀλόκληρον τὴν κωμωπύλον,
συσσωρεύεται πλήθος ἐπὶ πλήθους, ὄλοι αἱ
ὁδοὶ κλείονται καὶ ὀλόκληρος ἐχθρικός στρατός
ἐρχεται ἤδη ἐν παρατάξει ἐναντίον του. Δει-
κνύει ἐν πιστόλιον, ὁ λαὸς ὑποχωρεῖ, ζητεῖ διὰ

τῆς βίας ν' ἀνοίξη ἰδὼν διὰ τοῦ πλήθους.

— Ἡ βολὴ αὐτῆ, ἀναρχάζει, εἶναι διὰ τὸν ἄφρονα ὅστις ἤθελε μὲ κρατήσει.

Ὁ φόβος ἐπιβάλλει γενικὴν σιωπὴν· εἰς θαρραλέως σιδηρουργὸς ὄρμα ἐπὶ τέλους ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ δραττόμενος τοῦ βραχιόνος του, συλλαμβάνει τὸν δάκτυλον διὰ τοῦ ὀπλοῦ ἐκείνου, ἐν μανίᾳ ἐμελλε νὰ πυροβολήσῃ καὶ τὸν ἐκβάλλει τῆς θέσεώς του. Τὸ πιστόλιον πίπτει, καὶ ἄοπλος ἤδη ἀποσπᾶται τοῦ ἵππου, καὶ σὺρεται ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ δικαστήριον.

— Τίς εἶσαι; ἐρωτᾷ ὁ Δικαστὴς μετὰ τόνου ἀρκούντως βαρβάρου.

— Εἰς ἄνθρωπος ὅστις εἶναι ἀπορασισμένος εἰς οὐδεμίαν ἐρώτησιν νὰποκριθῆ, ἂν δὲν τῷ ἀπευθυνθῆ εὐγενέστερον.

— Τίς εἶσαι;

— Εἶμαι ὁποῖος ἐδήλωσα ὅτι εἶμαι. Διήληθον διάφορα μέρη, ἀλλ' οὐδαμῶς εὔρον τὴν ἀναισχυντίαν τῆς πατρίδος σας.

— Ἡ ταχεῖα φυγὴ σου σὲ καθιστᾷ ὑποπτον. Διατί ἔφυγες;

— Διότι ἀπηύδησα νὰ ἦμαι ὁ περίγελως τοῦ λαοῦ σας.

— Ἡπέλησας ὅτι θὰ πυροβολήσῃς.

— Τὸ πιστόλιόν μου ἦτο κενόν.

Ἐξήτασαν τὸ ὄπλον καὶ δὲν εὔρον σφαιρὸν ἐν αὐτῷ.

— Διατί φέρεις κεκρυμμένα ὄπλα ἐπὶ σοῦ;

— Διότι ἔχω πράγματα ἀξίας, καὶ διότι μὲ εἰδοποίησαν περὶ ἐνὸς ξενοδόχου τοῦ Ἡλίου ὅστις περιφέρεται εἰς αὐτὰ τὰ μέρη.

— Λί ἀπαντήσεις σου ἀποδεικνύουσι τὴν θρασύτητά σου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ἀθωότητά σου. Σοὶ δίδω προθεσμίαν ἕως αὔριον, ἂν θέλῃς νὰ μοὶ ἀποκαλύψῃς τὴν ἀλήθειαν.

— Θὰ ἐμμένω εἰς τὴν ἀρνησίαν μου.

— Ἄς τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν φυλακὴν!

— Εἰς τὴν φυλακὴν;—Κύριε δικαστά! ἐλπίζω ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη δικαιοσύνη ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ· θὰ ζητήσω ἰκανοποίησιν.

— Θὰ σοὶ τὴν ἀποδώσω, ὅταν ἀπολογηθῆς.

Τὴν ἐπαύριον ὁ δικαστὴς ἐσκέφθη ὅτι ὁ ξένος ἠδύνατο νὰ ἦναι ἀθῶος. Ἡ ἐπιτακτικὴ γλῶσσα

οὐδὲν ἴσως ἤθελε δυνηθῆ κατὰ τῆς ἐπιμονῆς του, ἤθελεν εἶσθαι καλλίτερον νὰ τὸν μεταχειρισθῆ μὲ εὐπρέπειαν καὶ γλυκύτητα. Συνεκάλεσε τοὺς ἐνόρκους τοῦ τόπου, καὶ διέταξε νὰ παρουσιάσωσι τὸν φυλακισμένον.

— Συγχωρήσατε τὴν πρώτην μου ἔξαψιν, Κύριε, ἐὰν χθὲς προσηνέχθην σκληρῶς πρὸς ὑμᾶς. Οἱ νόμοι μας εἶναι αὐστηροί, καὶ τὸ συμβάν σας ἐπροξένησε θόρυβον. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀφήσω ἐλεύθερον χωρὶς νὰ παραβῶ τὸ καθήκόν μου· τὰ φαινόμενα εἶναι ἐναντίον σας. Ἐπεθύμουν νὰ μὲ εἴπητέ τι δυνάμενον νὰ τὰ διαψεύσῃ.

— Καὶ ἐὰν οὐδὲν ἐγνώριζον νὰ εἴπω;

— Τότε ὀφείλω νὰ ἐκθέσω τὸ συμβάν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ θέλετε μείνει ὑπὸ αὐστηρὰν φύλαξιν.

— Καὶ κατόπιν;

— Καὶ κατόπιν διατρέχετε τὸν κίνδυνον ν' ἀποβληθῆτε τῶν συνόρων ὡς τυχοδιώκτης, ἢ τὸ ἐπιεικέστερον νὰ σᾶς κατατάξωσιν εἰς τὸν στρατόν.

Ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, καὶ ἐραίνετο ὑφιστάμενος σφοδρὸν ἀγῶνα κατόπιν ἐστράφη βιαίως πρὸς τὸν δικαστήν:

— Δύναμαι ἐπὶ ἕν τέταρτον τῆς ὥρας νὰ μείνω μόνος μεθ' ὑμῶν;

Οἱ ἐνόρκοι προσέβλεψαν μετ' ἀμφιβολίας ἀλλήλους, ἀλλ' ἀπεμακρύνθησαν εἰς ἕν ἐπιτακτικὸν νεῦμα τοῦ προϊσταμένου των.

— Ἦδη τί ἐπιθυμεῖτε;

— Ἡ χθεσινὴ σας διαγωγὴ, Κύριε δικαστά, οὐδέποτε ἤθελε δυνηθῆ νὰ μὲ φέρῃ εἰς ὁμολογίαν, διότι περιφρονῶ τὴν βίαν. Ἡ ἠπιότης μετὰ τὴν ὁποῖαν σήμερον φέρεσθε πρὸς ἐμὲ μοὶ ἐνέπνευσεν ἐμπιστοσύνην καὶ σεβασμὸν πρὸς ὑμᾶς.

— Τί ἔχετε νὰ μὲ εἴπητε;

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ θλίψω τὴν δεξιάν σας. Ἡ κεφαλὴ αὐτῆ εἶναι λευκὴ καὶ σεβασμία. Ἐξήσατε ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ κόσμῳ· ἐγνωρίσατε τὰ πάθη, δὲν εἶναι ἀληθές; καὶ κατέστητε μᾶλλον φιλόανθρωπος.

— Κύριέ μου! πρὸς τί ὄλα ταῦτα;

— Ἦδη ἴστασθε ἐν μόνον βῆμα πρὸ τῆς αἰωνιότητος· ἐντὸς ὀλίγου θὰ λάβητε ἀνάγκην τῆς εὐσπλαγγνίας τοῦ Θεοῦ.

— Δὲν δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε τοιαύτην εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Μὲ ποῖον. νομιζετε ὅτι ὀμιλεῖτε;

— Τί σημαίνει τοῦτο; μὲ τρομάζετε.

— Γράψατε εἰς τὸν ἡγεμόνα σας. ὁποῖον μὲ εἶδετε, καὶ ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐξ ἐλευθέρως προαιρέσεως, ὑπῆρξα ὁ προδότης ἐμαυτοῦ. Εἶμαι ὁ ξένος ὁ ὄχιος τοῦ Ἡλίου, ὃν ζητεῖτε.

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

VI

— Ἐλα δὲ, ἀνεψιέ, εἶπεν ὁ Βιλλῶτος, ὅστις μὴ βλέπων κατ' αὐτοῦ ἐστραμμένον τὸν σωλήνα τοῦ πιστολίου εἶχεν ἀναλάβει τὸ ἴταμόν του θράσος. Ἄφησε τὸ μαχαῖρὶ σου ἤσυχο καὶ οὖλα διορθώνονται φιλικά. Νυμφεύομαι τὴν ὠμορφύλαν ἀνεψιά μου, ἢ ὁποῖα θὰ χαρῆ πολὺ πολὺ τοῦ θὰ τὴν λένε Κυρίαν Βιλλῶτου.

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Ραοῦλ δὲν εἶχε πλέον ὄρια.

— Θύμονε, ὅσον θέλεις, καλέ μου ἀνεψιέ. Ἀλλὰ θυμώσης, δὲν θυμώσης, ὁ γάμος αὐτὸς θὰ γίνῃ.

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα.

— Μὴ τοῦ ἀποκρίνεσαι λοιπόν! εἶπεν ὁ Ραοῦλ.

— Μὲ παίρνουν τὰ γέλοια βλέποντάς σας ἔτσι ἐπιμονετικούς. Καὶ ὅμως θὰ τὸ γυρίσητε σὲ λιγάκι τὸ φύλλον.

— Φυλάξου καλά, Μπάριμπα Βιλλῶτε. Ἡ ὑπομονὴ μου ἔχει τὰ ὄρια τῆς.

— Πῶς! θὰ μὲ χτυπήσης, ἐμένα τὸν θεῖόν σου;!

— Θὰ σὲ φονεύσω, ἂν μὲ κάμῃς νὰ χάσω τὴν ὑπομονήν.

— Καὶ ἐγὼ λέγω πῶς θὰ μὲ ἀγκαλιάσης τρυφερά, τρυφερά, σὰν καλὸς ἀνεψιός, τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ γίνουσι οἱ γάμοι.

— Ἀκόμη; ἀνέκραξεν ἀπειλητικῶς ὁ Ραοῦλ.

Ὁ Βιλλῶτος προὐχώρησε πρὸς τὴν Ἰωάνναν καὶ μετ' ἀπιστεύτου θρασύτητος θωπεύων τὸν πώγωνα αὐτῆς, εἶπε·

— Ἐλαθα τὰς προφυλάξεις μου, μικρῆ.

Ὁ Ραοῦλ κατήνεγκεν ἐπὶ τὴν παρειὰν τοῦ ἀθλοῦ δεινὸν ράπισμα,

— Χτύπα ὅσο θέλῃς, εἶπεν ὁ Βιλλῶτος ἀνάληγτος. Ἐγὼ ἐξεδικήθηκα!

— Τί ἐνοεῖ λοιπόν! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα·

— Ἐνοῶ, ὅτι δὲν εἶμαι κουτὸς ἐγὼ μικρούλα... καὶ, ὅτι καὶ ἂν κάμῃς, εἶσαι πλέον εἰς θέσιν ποῦ δὲν ἔμπορεῖς νὰ μὴ θέλῃς νὰ σὲ πάρω γυναῖκα. Τοῦτο δὲ ἐλπίζω σὲ ὀλίγον καιρὸν θὰ φανῇ... Τὸ ὁποῖον ἀποκοιμίζει...

Τοσαύτη κυνικὴ ἀναίθεια ἤθελε προξύνει καὶ τοὺς ὑπομονητικώτερος τῶν ἀνθρώπων, οἱ δὲ Λαθερῆ ταχεῖς πάντοτε συνείθιζον νὰ τιμωρῶσι τὴν ὕβριν.

Ὁ Ραοῦλ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἀλλὰ τρομερὸς τὴν ὄψιν, ἔστη πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου, πρὸς τὴν ὁποῖαν διηυθύνετο ὁ Βιλλῶτος.

— Τόπο νὰ περάσω, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης.

— Ὅπισω, ἄθλια! Δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἐντεῦθεν πλέον, κακοῦργε, εἰμὴ νεκρός.

Καὶ χωρὶς καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἡ Ἰωάννα, ἤρπασε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν ἀχρεῖτον Βιλλῶτον καὶ ἔρριψεν αὐτὸν ὑπτίον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Θὰ ἀποθάνῃς ἐντὸς ὀλίγου, ἐφώνησεν ὁ κόμης καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Βιλλῶτου τὸ γόνυ.

— Βοήθειαν! βοήθειαν! Μὲ δολοφονοῦν, ἀνέκραξεν ὁ Βιλλῶτος προσπαθῶν ματαίως νὰ κινηθῆ.

— Ἰωάννα! φίμωσον τὸν ἄθλιον.

Ἡ Ἰωάννα χωρὶς νὰ φανῆ ἐκπλαγεῖσα ὑπήκουσε καὶ ἄγρια ἐξακοντίζουσα βλέμματα περιέβαλε διὰ χειρομάκτρον τὸν τράχηλον τοῦ ἐπιστάτου, κόμβον δι' αὐτοῦ ποιήσασα.

— Θεῖέ μου, εἶπε μετ' ἐπιστημότητος ὁ

Ραούλ· έβασάνισες τήν άδελφήν μου άναισχύ-
τως. Έμέ τόν ίδιον μέ έδακρες άνηλεώς πρό ν
φύγω. Ηθέλησες νά μάς κλέψης άναιδώς. Έπί
πλέον έπεβουλεύθης αίσχρως τήν τιμήν τής
Ίωάννας.

Ο κόμης ύψωσε τόν έγχειριδιόν και προσέθη-
κε·

— Είς ότι έχω ίσον, μοι φαίνεσαι άξιος
ν' άποθάνης πρός έξιλασμόν τής άτίμου διαγω-
γής σου και τών θανάσιμων προσβολών. Τήν
άπόφασίν μου θά τήν έκτελέσω άμέσως, θείε.

Και έπετέθη διά τού έγχειριδιού κατά τού
Βιλλώτου, όν έξήπλωσεν αίματόφυρτον πρό τών
ποδών του.

— Ο άθλιος έπιστάτης έφρίμαζε, περι-
στράφη περί έκυτόν σπατρωδικώς και μετ' όλί-
γον όδέν έκινεϊτο πλέον.

— Έτελείωσεν! είπεν ο Ραούλ.

Η Ίωάννα, ώχρά, ήτένιζε μέ βλέμμα σκυ-
θροπών τό επί τού έδάφους έξήπλωμένον πτώμα.

— Έχάθημεν, είπεν αύτη.

— Διόλου, εάν έχης πίστιν είς έμέ, άπε-
κρίνατο ο Ραούλ.

— Τί πρέπει νά πράξω;

— Νά έχης θύρρος και νά μέ συνδράμης.

— Διάταττε.

Φαινόμενον άλλως τε σύνηθες, ο άδελφός και
ή άδελφή, καιπερ από τής βρεφικής αύτών ήλι-
κίας μη ίδόντες άλλήλους, έντός όλίγων μόνων
στιγμών συνεννοήθησαν καθ' όλοκληρίαν και
συνεδέθησαν στενότερα μίαν άποτελούντες ψυ-
χήν, μίαν καρδίαν, ως εί είχον διαβιώσει υπό
μίαν και τήν αύτην στέγην, χωρίς μηδέποτε
ν' άποχωρισθώσιν.

Ο Ραούλ έν τούτοις μετέφερε τό πτώμα ταυ
έπιστάτου έκτός τής έπαύλειας, είς τινα έκ τών
αίθουσών τού πύργου, ήν έκλεισεν. Άπέπλωσε,
βοηθούμενος υπό τής Ίωάννας, τά αίματα, έ-
ξαλείφων ούτω πάν έχνος, και λαβών κέρας έ-
σάλπιγγε, παραυτικά ό' ένεφανίσθη ο Μωάμεθ.

Έν δυσί λέξεσιν ο Ραούλ έγνωστοποίησε τά
συμβάντα είς τόν νέηλιν και διετύπωσε τό
σχέδιόν του όπως διαφύγη τήν δικαστικήν κα-
ταδίωξιν. Τά σχέδιόν του ήτο εύκολόν, συμί-

στατο ός είς τήν ύποκατάστασιν τής Ίωάννας
είς τήν θέσιν τής Φάπμας μεταμορφουμένης
ταύτης είς κυνηγόν. Αυτός δε άγελάμβανε νά
ματαιώση πάσαν άνίχνυστιν και προσδιώρισεν
ως τόπον συναντήσεως μετά τών έταίρων του
κυνηγών επί τών μεθοριών τής επαρχίας τής
Άλγερίας, εκεί όθεν άρχεται ή Σαχάρα, και
όπου άφειλε ν' άκολουθήση τούς κυνηγούς ή
Ίωάννα.

Ο άναγκώτης είδεν ήδη πώς έγέμετο ή με-
ταμόρφωσις αύτη και ή ύποκατάστασις.

VII

Ένθα γίνεται λόγος περί τών κυνηγών.

Όλίγα τινα περί τών όρομένων τών δασών
τής Άλγερίας.

Είσιν ούτοι εύτολμοι κυνηγοί, άνήκοντες είς
όλας τάς φυλάς τάς οικούσας έν Άλγερία, τάς
τε ίθαγενείς και τάς εύρωπαϊκίς. Είς τών κυνη-
γών τάς συμμορίας συμπολεμοῦσι και Άραβες
και Καθύλλοι, και Τουρκοί, και Αιθίοπες, και
Μιγάδες μετά Μελιταίων, Ισπανών, Γάλλων,
Ιουδαίων και άλλων τούτον τόν βίον άσπαθέν-
των.

Οί άνδρες ούτοι διάγουσι βίον άλλόκοτον.

Συνεννοῦνται δύο, τρεῖς και ένίστε δέκα ή και
δεκαπέντε. Κατασκευάζουσιν έντός δάσους κα-
λύβας έκ φυλλωμάτων, γ ο υ ρ μ π ι ε όνομαζο-
μένας και βολήν πυροβόλου άπεχούσας άλλή-
λων, και διέρχονται αύτόθι τάς ήμέρας και τάς
νύκτας φονεύοντες ζώα και πτηνά και πωλούν-
τες τό θήραμά των είς τά δημόσια ταχυπόρα
όχήματα—διότι αί καλύβαι των κεῖνται όσφ
τό δυνατόν πλησιέστερον τής δημοσίου όδου και
ούτω προμηθεύουσιν έν άφρονία τάς πόλεις τής
Άλγερίας.

Άγρευουσιν ένίστε και έξαντούσι και πολλά
θήρια άγρια, λαμβάνοντες τήν προκεκρυγμένην
άμοιβήν και καταραζόμενοι τά δέρματα ταύτων,
τά όποία πωλοῦσιν είς καλλίστας τιμάς.

Πολλάκις έγκαταλείπουν τάς καλύβας των,
καταρτίζουιν συνεταιρισμούς, είσδύουσιν είς τάς

έρήμους και κυνηγούν τήν στρουθοκάμηλον, τής
όποίας τά πτερά είσι πολύτιμα.

Καίπερ εύρισκόμενοι είς τάς μάλλον άπο-
κέντρους έρήμους, ένθα μόνον τό λεπτόν ράμμα
όδου έξαναγγέλλει τόν εύρωπαϊκόν πολιτισμόν
ανά μέσον τής άσιατικής θαρραρότητος, και-
περ ως μόνην προστάσιαν έχοντες τά πυροβόλα
και τούς κύνας των, οί κυνηγοί, ούτοι οί πάν-
θηροι όρομείς τών δασών, έμπνεοῦσι τρόμον και
φόβον και σεβασμόν άμα είς τάς φυλάς εκείνας.

Η εύτολία των, αί τρομεραί εκδικήσεις,
ας όπως λάθωσι κατά τών έχθρών συνεταιρίζον-
ται, ή θαυμασία δεξιότης των έμπνεοῦσι πανι-
κόν είς τά χωρία φόβον· άλλ' άφ' έτέρου λα-
τρεύονται υπό τών άράθων, διότι ούδέποτε
διστάζουσι· νά προσβάλλωσι τούς λέοντας και
τούς πάνθηρας τούς έρημοῦντας τά χωρία τούτων

Συλλήθδην είπεῖν, οί πάνθηροι όρομείς τών
δασών συνιστώσι τύπον περίεργον και άξιον με-
λέτης· διάγουν τόν βίον άλλόκοτον και πλήρη
περιπετειών και κινδύνων, διατρέχοντες τάς
μάλλον άπροσδοκήτους τύχας.

Πανταχού όπου ο πολιτισμός παλαίει πρός
τήν θαρραρότητα άνευρίσκει τις τούς παραδόξους
τούτους χαρακτήρας οίονει προδρομούς του πο-
λιτισμοῦ και τής προόδου.

Ένεργητικοί, άκάματοι και άκαταδάμαστοι,
έν τή Άμερικῇ, έν ταῖς Ίνδίαϊς ή έν τή Άλ-
γερία, πολεμοῦσιν ήρωϊκώς κατά τών ανθρώπων
κατά τής φύσεως, κατά τών άγρίων θηρίων.
Όστις άν γνωρίση αύτούς, τούς άγαπᾷ και τούς
άποθαυμάζει.

Μιάς, τής ένδοξότερας τών συμμοριών τούτων
έπελήφθημεν ν' άφηγηθώμεν τά κατορθώματα.
Αύτη κατέλιπεν εκείθεν τής Μεσογείου άγρω
όδξαν τόλμης και δεξιότητος, έπιτυχώς άγα-
γούσα είς πέρας παράτολμον έπιχείρησιν, τά
άπό τής όποίας άποτελέσματα υπήρξαν θαυμά-
σια.

Η συμμορία αύτη, έκ διαφόρων συνιστοιμένη
στοιχείων, ήρίθμητ είς τάς τάξεις τής βλαστοῦς
έκ τών άρχαιότερων εύγενών οικογενειών τής
Ευρώπης, γενομένουσ κυνηγούς κατά συνέπειαν
διαφόρων δυστυχημάτων ένεκεν πολιτικῶν ως

έπί τό πλείστον λόγων. Πολλοί έκ αύτών εκτή-
σαντο πλούτον πολύν διά τής άνευρέσεως άπο-
κεχυμένων θησαυρών, δι' όν έπεχρύσωσαν
αὔθις τούς θυρούς τών οικόσήμεν των· διότι
ή Άλγερία είναι πλήρης ύπογείων κρυπτών
στερνών λεγομένων, έντός τών όποίων είσι τε-
θαμιμένοι σωροί χρυσίου έγκαταλειφθέντος κατά
τούς έμφυλίους πολέμους.

Έν ένί λόγῳ, τό βιβλίον τούτο είναι ή άλη-
θής ιστορία μιᾶς τών περιφημοτέρων τούτων
συμμοριών τής άποικίας, τής Άλγερίας.

Αί τύχαι αύτης, ή δίκη, ήτις κατέστησε
ταύτας γνωστάς, τό περικαλύπτον τήν λύσιν
του δράματος μυστήριον, πάντα ταῦτα συντε-
νοῦσιν όπως καταστήσωσιν ένδιαφέρουσαν τήν
μελέτην τών άλγερινῶν ήθῶν.

VIII

Περί ένός άφρικανῶ γέματος παρασκευ-
σθέντος είς τό μέγαρον του Δουβερῆ και
πως δασοφύλαξ τις κατετάχθη είς τούς κυ-
νηγούς.

Οί κυνηγοί ήσαν συνειθισμένοι είς τό έπαυ-
λιζεσθαι. Ζώντες έν ταῖς έρήμοις, τρεφόμενοι
έκ τής θήρας των, σπανιώτατα έπισκεπτόμενοι
τάς πόλεις, ούδόπως ήμηχάνουν προκειμένου
περί του γεύματός των.

Ο Μπαρμπαντώνης, άλλως τε, θέλων νά
λησμονηθώσιν αί κατ' αύτών ύβρεις του, έπε-
δείκνυτο προθυμίαν και ζήλον αξιάγαστον.
Οδήγησε τούς ήππους είς τούς σταύλους, τούς
κύνας είς τό κυνοστάσιον τήν δε όρομάδα προ-
σέδεσεν είς κάλω. Έν γένει δε έφρόντισε περί
όλων. Υπέδειξεν είς τούς κυνηγούς τό μέρος
ένθα ήσαν έπεστοιβασμέναί αί λάγνοι, αί
χύτραι και τά άγγεϊα τά έμπεριέχοντα τό λίπος
ούτσι δε διενείμαντο πρός άλλήλους τήν έργα-
σίαν.

Είχον ήδη συλλέξει έν τῷ δάσει χόρτα τινα
και φυτά, των τάς εξαισίας μαγειρικᾶς ιδιότη-
τας οὔτε καν ύπωπεύοντο, τε Μπαρμπαντώ-
νης και οί δύο σ τ α ρ ο τ η δ ε ς του Δουβερ-

ρη. Είχον δὲ οἱ Ἀλγερινῶσι οὔτοι ἰδιαιτέρον τρόπον παρασκευῆς τῶν φαγητῶν, ἐκπλήξαντα τὰ μάλα τὸν γέροντα δασοφύλακα. Καὶ δὴ ἔθηκαν ὀλόκληρον τὴν δορκάδα ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς ἐστίας οὕτως, ὥστε τὰ νῶτα νὰ ᾖναι ἐστραμμένα πρὸς τοὺς ἀνθρακας, τὸ δὲ δέρμα τοῦ ζώου νὰ χρῆσιμῆται ὑποκάτωθεν ὡς τάπησ. Ἀπέσπασαν δὲ ἐξ αὐτοῦ τὰ πλευρία καὶ τοὺς κωλῆνας καὶ ἔθηκαν καὶ ταῦτα κατὰ σειράν ἐπὶ τῆς ἐσχάρας. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ψόα τοῦ κρέατος θιεραράγη καὶ ἐσχηματίσθη θαυμασίως.

(ἀκολουθεῖ)

P. DU BOISGODBY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦ. ΣΤ'

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Εἶναι παράδοξον, ὑπετονθόρισεν ὁ Σουκαρριέρ ἀρχόμενος νὰ διορᾷ τὴν πιθανότητα ἀπροσδοκῆτου ἀποκαλύψεως. Ἄλλὰ δὲν ἔσχε νὰ σκεφθῆς ἐπὶ πολὺ ἂν θὰ ἐξετέλεις τὰς τελευταίας θελήσεις τῆς Κυρίας Ὑβράνδου, διότι τὸ τέκνον, ὅπερ αὕτη ἔσχε τὴν μοναδικὴν ἰδέαν νὰ σοὶ κληροδοτήσῃ, ἐτελεύτησεν ἡμέρας τινὰς μετ' αὐτήν.

— Ἡ μήτηρ ἐτελεύτησε μετὰ ἐξήκοντα ὥρων φρικώδεις παθήσεις, ἐπανάλαβεν ὁ Μωγάρ διὰ φωνῆς τρεμούσης ἐκ συγκινήσεως. Οὐδαμῶς ἀφῆκα αὐτὴν μέχρι τῆς ἐσχάτης στιγμῆς. Οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ μ' ἐξελάμβανον ὡς συνεπιβάτην, μεθ' οὗ ἡ ἀσθενὴς εἶχε γνωρισθῆ ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ ὅστις ἐνδιεφέρετο ὑπὲρ αὐτῆς, χωρὶς νὰ ᾖ οὔτε συγγενὴς, ἀλλ' οὔτε κἄν φίλος τῆς. Τούτοις δὲ, μὴ γινώσκουσι τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου, εἶπον ὅτι προσκαλούμενος εἰς Τεζᾶς δι' ἐμπορικὴν τινα ὑπόθεσιν, δὲν ἔμελλον νὰ παραμείνω ἐν Νεά Αὐρηλία ἢ ἐπὶ βραχυτάτον μόνον χρόνον. Ὅθεν οὐδαμῶς ἐξεπλάγησαν μὴ

ιδόντες με ἀνεμφρηνίζόμενον πλέον. Δὲν ἤμην εἰς κατάστασιν ν' ἀσχοληθῶ εἰς τὰ τῆς κηδείας ἄτε ὧν ἐξηνητημένος ἐκ τῆς θλίψεως καὶ ἐκμηδενισμένος, πρὸς δὲ καὶ ὁ θάνατος τῆς Κυρίας Ὑβράνδου μὲ περιήγεν εἰς σοβαρὰς περιπλοκάς. Τί νὰ πράξω περὶ τοῦ τέκνου; Δὲν ἤδυναμην νὰ τὸ ὀδηγήσω ἐγὼ αὐτὸς πρὸς τὸν πατέρα του, ἀλλ' οὔτε ἐτόλμων νὰ τὸ ἐξαποστείλω διὰ μέσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὑπὸ μόνην τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἐκθρεψάσης αὐτὸ αἰθιοπίδος. Ἐξέθεσα τὰς δυσχερείαις μου ταύτας πρὸς τὴν νεαρὰν γυναικᾶ, ἣτις εἶχε στέρξει νὰ τὸ περιθάλψῃ, καὶ ἦτις ἔχουσα ἰκανῶς ἀγαθὴν τὴν καρδίαν καὶ γενναίαν τὴν ψυχὴν, κατενόησε ταύτας καὶ μ' ἐβοήθησεν εἰς ἐξέυρεσιν μέσου ἀπαλλαγῆς ἐξ αὐτῶν. Ἄλλὰ θὰ τὸ πιστεύσης;... τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Κυρία Ὑβράνδου ἐξέπνευσεν, ἡ ἰδία ἐμοῦ θυγάτηρ προσεβλήθη ὑπὸ κακοήθους νοσήματος. Ἀφίχθεῖς εἰς τὸν οἰκίσκον, ἐν ᾧ πρὸ δύο ἡμερῶν ὠδήγησα τὸ θυγάτριον τῆς θανούσης μετὰ τῆς τροφῆς του, εὗρον τὴν Μαγδαληνὴν παλαίουςαν κατὰ πάθους ἀνηκέστου. Μετὰ εἰκοσι τεσσάρων ὥρων παρέλευσιν ἐξέπνευσεν ἐντὸς τῶν βραχυόνων μου.

— Ἡ Μαγδαληνή! ἀνεφώησεν ὁ Σουκαρριέρ, ἡ Μαγδαληνή ἡ θυγάτηρ σου λέγεις ὅτι ἀπέθανε; Μήπως καὶ παραφρονῆς;

— Ἀπέθανε τῇ 13 Φεβρουαρίου τοῦ 1863. Δεκαεπτὰ παρηλθον ἔτη ἀφότου ἀπώλεσα τὴν θυγατέρα μου.

— Θεέ μου! μήπως μαντεύω;... Ἡ Μαγδαληνή... ἡ ἄλλη... ἡ ζῶσα... ἡ παρὰ σοῦ ἀνατραφεῖσα... ἡ ὑπὸ πάντων ἡμῶν φιλουμένη... εἶναι ἴσως;...

— Εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ Φρεδόκ, εἶπεν ὁ Μωγάρ μετ' ἐκπλήξεως, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, τοῦ τοσοῦτφ κακοβούλως ἐκδικηθέντος...

— Κατ' αὐτῆς... κατὰ τοῦ ἰδίου τέκνου του. Ἄ! τὸν ἄθλιον... ὑπάρχει θεία ὀίκη... Ἄλλ' εἰσέτι ἀπορῶ... διὰ τίνος τρόπου ἡ τοιαύτη ἀντικατάστασις ἐγένετο; Ὁ Φρεδόκ μοι εἶπεν ὅτι ἔλαβε τὸ ἔγγραφο τῆς θανῆς τῆς θυγατρὸς σου... ἔγγραφο ἐν τάξει...

— Τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο ἦν πλαστόν... τοῦτέστιν ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τῆς θανούσης Μαγδαληνῆς, θυγατρὸς τῆς Λουίζης Βερνών καὶ πατρὸς ἀγνώστου, ἐνεγράφη τ' ὄνομα τῆς Κλάρας Ὑβράνδου.

— Ἄλλὰ, ἠρώτησεν ὁ Σουκαρριέρ μάλα συγκεκνημένος, σὺ Μωγάρ, ἐγίνωσκας ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦν ψεῦδος.

— Τὸ ἐγίνωσκον.

— Καὶ δὲν ἀντέστης εἰς τὴν ἀπάτην ταύτην... ἦν δὲν τολμῶ νὰ χαρακτηρίσω;

— Ὅχι, διότι δὲν ἦν ἰδική μου ἰδέα.

— Τίνος λοιπὸν ἦτο;

— Τῆς Λουίζης Βερνών, ἣτις ἐξ μῆνας βραδύτερον ἐγένετο Κυρία Μωγάρ.

— Πῶς! τῆς μητρὸς τῆς ἰδίας θυγατρὸς σου;

— Ἡ πρώτη αὐτῆς φροντίς ὑπῆρξε νὰ ἐπιδαφιλῆσθῃ τῇ ταλαίην μικρᾷ ὄρφανῇ τὴν ἀγάπην, ἣν διέτρεφε πρὸς τὸ μόλις ἀπολεσθὲν τέκνον τῆς, καὶ μοι εἶπεν: « Ἄφες τὴν εἰς ἐμέ. Θὰ τὴν ἀγαπήσωμεν ὡσεὶ ἦν ἰδία ἡμῶν θυγάτηρ. Τί θ' ἀπεγίνετο, ἂν τὴν ἐγκατελείπομεν; »

— Τὸ νὰ τὴν διατηρήσῃ, αὐτὸ τὸ καταλαμβάνω· ἀλλὰ νὰ προκλάξῃ τὴν κοινωνικὴν θέσιν τῆς... Διὰ βολῆ! ἐπίαζε κατ' ἀρέσκειαν μὲ τὸν νόμον... Ἀπορῶ δὲ πῶς ὁ ἐγκληματικὸς ἐκεῖνος ὁλόος παρῆ)θεν ἀπαρατήρητος.

— Τὰ δύο τέκνα ἦσαν ὁμήλικα, διαφέροντα ἀλλήλων κατὰ δύο περίπου μῆνας, ἡ δὲ Λουίζα Βερνών, ὡς σοὶ προεῖπον, ἐξ ἡλίαν μεμακροσμένη, καὶ ἡ αἰθιοπίς ὑπῆρέτρια ἦν ὄλιος αὐτῇ ἀφωσιμένη. Ἡ τὴν θυγατέρα μου ἀναρπάσσα ἀσθένεια ὑπῆρξε τοσοῦτφ βραχεῖα. Ὅστε ὁ ἰατρός κατέφθασε μετὰ τὴν τελευταίην τῆς, καίτοι, πολλοὺς εἶχομεν προσκαλέσει, ἀλλ' οὔτινες δὲ, ἦλθον, καθότι ἡ τὴν πόλιν τότε λυμαιομένη ἐπιδημία ἐπηρεάζει πάντας αὐτούς. Ἄλλως τε δὲ τὰ πάντα συνεβάλλοντο πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀτιμωρησίας ἡμῶν. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου, ἐν ᾧ ἡ Κυρία Ὑβράνδου ἐτελεύτησεν, εἶδον μὲν τὸ παιδίον παραλαμβάνομενον, ἀλλ' εἶχον πληροφορηθῆ ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἀνηπάγη ὑπὸ τοῦ θανάτου ἐντὸς τινῶν ὥρων· διὸ οὐδαμῶς ἐξεπλάγησαν, οὔτ' ἐφρόντισαν νὰ ἐ-

ρευνήσωσι περαιτέρω. Καὶ ὁ ἐπιστάτης μου δὲ ἠπατήθη ὡς οἱ λοιποὶ, ἄτε οὐδέποτε ἰδὼν τὴν θυγατέρα μου. Ἐπεφόρτισα αὐτὸν νὰ ἐπιτελέσῃ πᾶσας τὰς διατυπώσεις, ἡ δὲ θανὴ τῆς Κλάρας Ὑβράνδου ἐπιστοποιήθη ἐπισήμως δι' ἔγγραφου προσεπικυρωθέντος ὑπὸ τοῦ προξένου ἡμῶν. Ὁ ἐμὸς ἐπιστάτης συνώδευσε τὴν θυγατέρα μου ἐν τῷ νεκροταφείῳ, ἐνθα ἐτάφη παρὰ τὴν Κυρίαν Ὑβράνδου.

— Καλῶς! ἀλλ' ἡ τροφὸς, ἣτις εἶχεν ἐλθεῖ ἐκ Γαλλίας μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ τέκνου, ἐγίνωσκε τὰ καθέκαστα;

— Ἡ τροφὸς ἐφοβεῖτο τὴν ὀργὴν τοῦ συζύγου, ὑπεσχέθη δ' αὐτῇ ὅτι οὐδέποτε θ' ἀπεχωρίζετο ἡμῶν. Ὅθεν ἐνέδωκεν εἰς πᾶν ὅ, τι ἐζητήσαμεν πρὸς αὐτῆς. Ἦδη, ὅτε σοὶ ἀφηγήθη τὰ πάντα, δύνασαι νὰ μὲ κρίνῃς, καὶ ἂν μὲ καταδικάσῃς, δὲν θὰ μεμψιμοιρήσω.

— Δὲν δύναμαι μὲν νὰ σὲ δικαίωσω, εἶπεν ὁ Σουκαρριέρ, διότι διέπραξας ἔργον, περὶ οὗ καὶ σὺ αὐτὸς ἐρυθριάσῃς· ἀλλ' ἐτιμωρήθης τοσοῦτφ σκληρῶς, ὥστε δὲν αἰσθάνομαι τὸ θάρρος νὰ σοῦ μεμψιῶ. Ὅθεν κρεῖττον ἔσται νὰ συσχεφθῶμεν ὁμοῦ πρὸς ἐπανάρθωσιν τῶν θλιβερῶν συνεπειῶν τοῦ σφάλματός σου. Πρὸς τοῦτο δὲ μέλλω νὰ σοὶ ἀποτείνω ἐνία· ἐτι ἐρωτήσεις.

— Ἀλλοι, εἶπεν ὁ Μωγάρ, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι οὐδὲν θὰ σοὶ ὑποκρύψω. Μετὰ τὰς γενομένας σοὶ ὁμολογίας μου, οὐδὲν θὰ μὲ ἐπίσχη. Μὴ τὴν συνέχειαν τῆς οἰκτρᾶς ἱστορίας μου ἐπιθυμῆς νὰ μάθῃς; Ταύτην γινώσκεις ἤδη, καθότι σοὶ διηγήθη αὐτὴν τῇ ἐπιούσῃ τῶν γάμων τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς μου ἀπῆλθον μετὰ τῆς Λουίζῆς Βερνών, τοῦ τέκνου καὶ τῆς τροφῆς εἰς τὴν κατοικίαν μου, ὅπου ὁ ἐπιστάτης μου δὲν μᾶς παρηκολούθησε. Τούτον εἶχον ἐπιφορτίσει νὰ ἐξαποστείλῃ τῷ κ. Ὑβράνδου πάντα τὰ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἀνήκοντα καὶ νὰ τῷ διὰ βίβασθῃ τὰ τῆς θανῆς ἔγγραφα.

— Ἐξετέλεσε δ' ἀμφοτέρως τὰς ἐντολάς ταύτας, ὡς ὁ Φρεδόκ μοι ἀνέφερε.

— Διετάχθη ἐπίσης νὰ μεμνησθῇ ὅπως τὸ ἐν τῷ ὄραματι τούτῳ ληφθὲν παρ' ἐμοῦ μὲ-

ρος δικαίωσιν τοῖς πᾶσιν ἄγνωστον, διότι προέβλεπον ὅτι ὁ σύζυγος θὰ ἐπεχειρεῖ ἴσως ταξείδιον, ἵνα διερευνήσῃ αὐτοπροσώπως τὰ ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ τέλους τῆς συμβίου καὶ τοῦ τέκνου του.

— Ὡς καὶ ὄντως ἐπραξε.

— Ναί. Ἄλλ' ὅποτεν ἀφίχθη, ἤμην εἰς ἑκατὸν λευγῶν ἀπόστασιν ἐκ τῆς Νέας Αὐρηλίας, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ αὐτῷ ὅτι διέμεινα ἐκεῖσε ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, διότι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου, ἐν ᾧ ἡ Κυρία Ὑθράνδου ἀπεβίωσεν, ἠγνόουν τὸ ἀληθές ὄνομά μου, ὁ δ' ἐπιστάτης μου εἶχε καὶ αὐτὸς ἀναρπαγῇ ὑπὸ τοῦ κισσοῦ πυρετοῦ.

— Ὡστε ὁ κ. Ὑθράνδης ἐπανέκαμψε μὴδὲν πληροφορηθεὶς. Ἄλλὰ σὺ πῶς ἔμαθες τὴν ἐκεῖσε μετάστασίν σου;

— Ἐκ τινος ἐγγυωρίου ἐφημερίδος ἀφηγηθείσης τότε διὰ ποιητικῶν χρωμάτων μέχρι παραμορφώσεως, τὴν ἱστορίαν Γάλλου ἀποβιθασθέντος εἰς Λουίζιάνην, ἔνθα ἔλιπε νὰ ἐπαυεῦρη τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του, ἀλλὰ μὴ κατορθώσαντος ν' ἀνακαλύψῃ οὔτε καὶ τοὺς τάφους των.

— Ὁ Φρεδὸκ ὄντως διατείνεται ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ποῦ ἦσαν τεθαμμέναι.

— Διότι δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ ἐπιστάτης μου ὅπως τῷ τὸ εἶπε, ἐγὼ δ' ἠδύνατον νὰ τῷ γράψω τὸ τοιοῦτο.

— Φόβω μὴ ἔλθῃς εἰς ἐξηγήσεις μετ' αὐτοῦ. Εἶχες λοιπὸν ἀμετάθετον ἀπόρασιν οὐδέποτε νὰ τῷ ἐπιστρέψῃς τὴν θυγατέρα του;

— Ἐξετέλουν τὴν ἐσχάτην θέλησιν γυναικός, ἣν ἐλάτρευον, πρὸς δὲ εἶχον καὶ τὴν ἐδραϊάν πεπολιθίσιν ὅτι τὸ κοράσιον θὰ ἐτιμωρεῖτο ἀντὶ τῆς μητρὸς, ἂν παρέδιδον αὐτὸ πρὸς τὸν προπηλακισθέντα σύζυγον. Εἶτα δὲ δέον ν' ἀνομολογήσω ὅτι ἠγάπων ἤδη τὴν κόρην ἐκείνην... Ἠγάπων αὐτὴν πλέον ἢ ὅσον ἠγάπησα τὴν ἰδικήν μου. Μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγωσι περὶ τῆς φωνῆς τοῦ αἵματος, μεθ' ὅσα καὶ ἂν δικτείνωνται ὅτι τὸ πατρικὸν αἶσθημα δὲν ἐκτρέπεται... ὡς οὔτε καὶ ἡ πατρικὴ στοργή... μεγάλως ἀπατώνται, καθότι ἔλαθον πείραν τοῦ τοιοῦτου. Ἡ θυγάτηρ τῆς Λουίζης Βερνὼν ἦν

ἰδία ἐμοῦ θυγάτηρ, περὶ οὗ δὲν ἠδύναμην ν' ἀμφιβάλλω, διότι ἔφερον ἀκριβῶς τὰ χαρακτηριστικά μου. Ἄλλ' αὐτὴν μὲν εἶδον κατὰ πρόωτον τὴν ἡμέραν τῆς ἐν Λουίζιάνῃ ἀφίξεώς μου, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας διὰ παντὸς τὴν ἐστέρηθη· μετὰ δὲ τῆς ἄλλης διήλθον δύο μῆνας ἐπὶ πλοίου, ἔνθα ἦν ἀπαύστως ὑπὸ τὰ βλέμματά μου. Ἀρωσιώθη δὲ τοσοῦτ' βαθέως πρὸς αὐτὴν, ὥστε ἀσμένως θὰ ἐφρονεύμην ἵνα ἐμποδίσω τὸν πατέρα αὐτῆς νὰ μοι τὴν ἀραιρέσῃ.

— Παρατήρησας δὲ προσετί καὶ τὸ φαινόμενον ἐκεῖνο ἐπὶ τῆς Λουίζης Βερνὼν, ἥτις ἀπεδέχθη καὶ ἠγάπησε τὸ τέκνον ἀντραστρίας. Δύνασαι ἐπίσης νὰ προσθήῃς ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ διατρέφει τοιαύτην πρὸς σε ἀγάπην, ὡσεὶ ἦσο ὁ γνήσιος πατήρ της. Δὲν εἶναι ὅμως ἤττον ἀληθές ὅτι δὲν σοὶ ἀνήκει, καὶ ὅτι δίδων αὐτῇ τ' ὄνομά σου ἐπραξας ὡς τοὺς μικρὸν λεπτολογούντας ἐκείνους, τοὺς σφετεριζομένους τ' ἀλλότρια.

— Δὲν τὸ ἀπαρνούμαι, καὶ ἀναγνώριζω ὅτι ἐγενόμην ἄξιος πασιῶν τῶν θλίψεων, ἅς ὁ Θεὸς μοὶ ἐξαπέστειλεν. Ἄλλὰ τὴν Μαγδαληνὴν μόνον λυποῦμαι.

— Ἦτις, τῆ ἀληθείᾳ, εἶναι μάλα ἀξιολύπητος. Περὶ αὐτῆς μετὰ μικρὸν θὰ λαλήσωμεν. Τώρα δὲ ἐξάχολούθει τὴν διήγησίν σου.

— Τὴν διήγησίν μου; ἀλλ' οὐδὲν ὑπολείπεται μοι πλέον νὰ σοὶ εἴπω, ὅπερ ἀγνοεῖς, εἴτε δὲν ἐμάντευσας. Κατέφυγον εἰς τὴν κατοικίαν μου κειμένην ἐκτὸς τοῦ θεάτρου τῶν πολεμικῶν ἔργων. Οἱ μὲν μαῦροί μου δὲν ἐπαίστησαν, αἱ δὲ φυτεῖαί μου οὐδὲν ἔπαθον ἐκ τοῦ πολέμου. Διήλθον ἕξ μῆνας ἐν ἀγρία ἀπομονώσει, συναδούση μετὰ τῆς καταστάσεως τῆς κατεσπαρραγμένης καρδίας μου. Ἀπεφάσισα νὰ μὴ ἐπανίδω πώποτε τὴν Εὐρώπην, ὡς καὶ οὐδέποτε νὰ ὑποστρέψω ἐντὸς τοῦ πεπολιτισμένου βίου. Ἄλλως τε δὲ δικτηρῶν παρ' ἐμοὶ τὴν τάλαιναν ἐκείνην κόρην, ἥς δὲν ἤμην πατήρ, κατεδίκασα ἑμαυτὸν εἰς μακροχρόνιον, ἴσως δὲ καὶ διαρκῆ ἐξορίαν, καθότι ἂν ἐπανήγον εἰς Γαλλίαν τὴν Μαγδαληνὴν μετὰ τῆς τροφῆς της. ἐνδοχόμε-

νον ἦν νὰ συναιτηθῶσιν ὑπὸ τοῦ κ. Ὑθράνδου, καὶ ν' ἀναγνωρισθῶσιν.

— Ἄλλ' ἐν τούτοις ἐπανήλθες.

(ἀκολουθεῖ)

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Β΄. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ

Κατὰ μετάρροσιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ

E. N. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗ

Ἐν ἀποστάσει τριακοντάδοις χιλιογράμμων ἐκ Μονάχου εὐρίσκεται ἡ λίμνη τῆς Τεμβέρης, ἔνθα ἡ ἀριστοκρατία ἀγραυλεῖ τῷ θερεῖ. Οὐδὲν χαριέστερον τῆς τοποθεσίας ἐκείνης! Ἀνθηρὰ τοπία καὶ περικαλλεῖς ἀγροικίαι ἀνακλῶνται εἰς τὰ κυνᾶ τῆς λίμνης νερά. Ὑπερθεν δὲ τῶν πρώτων λόφων διαφαίνονται αἱ γραφικαὶ τῶν Βαυαρικῶν ἄλπεων ἀκρόρειαι. Ὁ βασιλικὸς πύργος τοῦ Βέργ, οὗτινος οἱ παράδεισοι κατέρχονται μέχρι τῆς λίμνης, εὐρίσκεται εἰς τὸν θαυμαστὸν τοῦτον τόπον, τὸν ὅποιον ἀνέκαθεν ἐξεζήτησαν οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ζωγράφοι, ἐκεῖ ἠτύοκτόνησεν ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος Β΄ τῆς Βαυαρίας, οὗτινος ἡ μανία ἠκολούθησεν ἀνιούσαν τάσιν, ἦν ἅμα μὲν ὁ χαρακτήρ τοῦ κυριάρχου, ἅμα δὲ ἡ τῶν συμβάντων ἀνέλιξις ἀποχρόντως ἐρμηνεύουσι διότι νὰ ἀναγκασθῇ τις ὅπως ἐκζητήσῃ τὸν λόγον εἰς κληρονομικὴν μανίαν. Ὅτε κατὰ τὸ 1869 εἶδον τὸ πρόωτον τὸν βασιλέα ἐν τῷ πύργῳ τοῦ ἦκιστα μοὶ ἐφάνη ἄνθρωπος προσβεβλημένος τὸν νοῦν ἀπεναντίας τότε ἐφαίνετο περικαλλεῖς ἰππότης, οὗτινος τὸ κάλλος ἐξῆρε μᾶλλον ἢ κυανόχρους ἦν ἔφερε στολή. Οἱ σωματοφύλακες ἠγρύπνου ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αἰθούσῃ τῶν φρουρῶν, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι ἐκ τῶν εἰκόνων τῶν προγόνων τοῦ οἴκου τῶν Βιττελσβάχων. Ὁ λόκληρος ὁ πύργος παρίστα καὶ παριστᾶ εἰσέτι οἶκον ὄντως βασιλικόν, αἱ εὐρεῖται αἰθουσαί εἰσὶν ὠραῖσμένα κατὰ τὸν ρυθμὸν τοῦ Λουδο-

βίκου ἰδ'. μετὰ τῶν αὐτῶν ἐπιπλων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐφαμιλλων πρὸς τὰ ἐν Γαλλίᾳ ὑφιστάμενα.

Ὁ πρίγκιψ ἐγεννήθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγάλων τούτων ἀναμνήσεων, καὶ κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ νεότητα ἡ πολιτικὴ του φιλοδοξία μόνιμως ἀνεξωπυρεῖτο ὑπ' ἐκείνων. Τὸν βλέπω εἰσέτι ἐξερχόμενον τῶν δωματίων του μόλις χαιρετῶντα τοὺς προσεδραφιζομένους αὐλικούς, ρίπτοντα ἀδιάφορον βλέμμα ἐπὶ τῶν φρουρῶν καὶ τῶν ἀλλοδαπῶν, οἵτινες εἰσῆχθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὁ Λουδοβίκος ἦν τότε 24 ἐτῆς, εἶχε τὸ σῶμα ἀνεπτυγμένον καὶ λεπτοφυές· ἡ βοστροχιζούσα κόμη του περιέβαλλε δίκην πλακίου τὴν θελκτικὴν μορφήν του νεανίου, συμπαθῆ ἐκ πρώτης ὄψεως, ὡς εἶναι πάντοτε ἡ μορφή τῆς νεότητος, ἀλλ' ἐν τῇ ὀπωπῇ ὑπῆρχε τι τὸ ἀρίστον, παρεμφερές πρὸς μελαγχολίαν μᾶλλον ἢ πρὸς ἐνδομύχον σάλον. Οἱ κάτοικοι τοῦ Μονάχου τὸν ἠγάπων ὑπερβαλλόντως καὶ τὸν προσηγόρευσαν εὐσεβᾶτως ὅτε ἐφάνη ἐν τῇ ὀδῷ καὶ ἐπέθη τῆς ἀμάξης του, φρουρούμενος ὑπὸ τῶν ἐρίππων σωματοφύλακων του, φερόντων κρήνος μετὰ θυσάνου.

X

Ἄλλ' ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μοὶ ἐξεμυστηρεῖθησαν περίεργα περὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ νεοῦ ἀνακτοῦ. Ἄνθρωποι, οἵτινες τὸν ἐγίνωσκον καὶ τὸν ἐπλησίονον καθ' ἑκάστην μοὶ ἠρμήνευσαν τὴν μελαγχολίαν, ἥτις ἀγινώσκειτο ἐν τῷ βλέμματι του. Ἄμα ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ θρόνου, κατελήφθη ὑπὸ μανίας μέχρι θανάτου. Ὁνειροπόλησε μεγάλα ἔργα ἐν τῷ πύργῳ τῶν πατέρων του, διέβλεπεν ἐνδοξὸν βασιλείαν δι' ἑαυτὸν. Ἐλόγησε νὰ προσκολληθῇ τὴν ἑαυτοῦ μνήμην εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του καὶ νὰ ρίψῃ πιθανῶς ἡμέραν τινα τὴν ρομφαίαν μεταξὺ τῆς ἀντιζηλίας τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γαλλίας. Καθὰπερ ἄπαντες οἱ πρίγκιπες τῆς Μεσημβρινῆς Γερμανίας ἐκλινε πρὸς τὸν οἶκον τῶν Αὐθούργων. Τεθιμένος μεταξὺ τῶν δύο ἔθνων, πιθανῶς διεῖθε ἐν τῷ μέλλοντι τὴν δόξαν, ἥς ἡ δυναστεία του ἤθελε καρπωθῆ εἰς

ἐπεμβάσεως, ἥτις ἐν δεδομένη ὥρᾳ ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνυψώσῃ εἰς ἐπίζηλον βαθμὸν. Πάντες οἱ ρεμβασμοὶ τοῦ διελύθησαν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τῶν συμβάντων. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἀναχαιτιζόμενος ὑπὸ τοῦ συντάγματος, ὅπερ περιέστελλε τὴν ἐξουσίαν του καὶ καθίστα τὸ κοινοβούλιον μᾶλλον τοῦ βασιλέως κύριον τοῦ τόπου, ἐξωτερικῶς περιελθὼν εἰς θέσιν μετριωτάτην, ὑπέστη ἐν τῷ νῶ τὸν πρῶτον σοβαρὸν δονισμόν, ὅστις ὤφειλε νὰ τὸν ἀγάγῃ εἰς τὴν ἀπόνοιαν.

X

Εἶχον παρέλθει ἤδη δύο ἔτη ἀφότου ὁ πρίγκιψ εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του Μαξιμιλιανοῦ, ὅτε ἐξεργάγη ὁ πόλεμος μεταξὺ Πρωσσίας καὶ Αὐστρίας. Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἐδίστασεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπέστειλε τὸν στρατὸν του εἰς ἀρωγὴν τῆς Αὐστρίας, τῆς ὁποίας αἱ ἀμυντικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τοῦ Ρήνου εἶχον ἐλαττωθῆ ἕνεκεν τῆς συγκεντρώσεως τῶν στρατιῶν τῆς ἐν Βοσνίᾳ. Τὸ βαυαρικὸν ἐπικουρικὸν σῶμα εἶχε τεθῆ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ πρίγκιπος Λουίτπολδου τανῦν ἀντιβασιλέως. Τὸ ἐγχείρημα ἐπερατώθη ταχέως διὰ τῆς κατατροπώσεως τοῦ Βενεδέκ ἐν Σαδίβα καὶ τῆς συμπαρομαρτησάσης συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης ἐν Πράγα.

Ὁ Βίσαρκ ἦν ἀποφασισμένος νὰ φεισθῆ τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας· ἐπέβλεπε τῶν συμμάχων τῆς Αὐστρίας μετρίαν πολεμικὴν ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ δὲν ἐξήστῃστο ἐκ τοῦ Λουδοβίκου β'. οὐδεμίαν περικοπήν τῆς ἐξουσίας του. Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἐφάνη εὐγνώμων καὶ μετὰ τὴν εἰρήνην κατέστη ὁ κυριωδέστερος μεσάζων ἐν ταῖς διαπραγματεύσεσιν, αἵτινες κατέληξαν εἰς ἀμυντικὴν καὶ ἐπιθετικὴν συνθήκην μεταξὺ τῆς ἐκείθεν τοῦ Μίνω Πρωσσίας καὶ τῶν μεσημβρινῶν Κρατῶν. Καθ' ὅσον εἶχε μείνει πιστὸς τῷ Αὐτοκράτορι τῆς Αὐστρίας, ὁ Λουδοβίκος ἐφέρετο εὐδίκως ἐν ταῖς σχέσεσί του μετὰ τῆς Πρωσσίας μονοῦ κυρίας ἤδη τῆς Γερμανίας. Ὁ Λουδοβίκος δὲν προέβλεπεν ὅτι σπουδαίτερα συμβάντα ὄφειλον νὰ ἐπέλθωσιν, ἐξ ὧν

ἡ Γερμανικὴ Αὐτοκρατορία ἤθελεν ἀναστηθῆ ἐκ τῆς τέφρας τῆς καὶ περιστήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Βαυαρίας εἰς θέσιν ἀμετακλήτως μετριωτάτην. Χαίρετε πλέον ρεμβασμοὶ μεγαλείου, οὔτινες ἐθαυκαλήσατε τὸν νεαρὸν πρίγκιπα!

X

Ἡ ἀνιούσα πορεία τῆς νόσου ἦτο ὁρατὴ ἀπὸ τοῦ 1870, ἔτη τῆς ἐκπτώσεως τοῦ Λουδοβίκου β'. Ἦδη βλέπομεν ὀριστικῶς τὴν ἐξουσίαν του ἀπερροφημένην καὶ μηδενισμένην· καὶ ναὶ μὲν ἦτο εἰσέτι λόγῳ παραδόσεως ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ του, ἀλλ' οἱ στρατιῶταί του ὤμνουν ἕρκον τῷ Αὐτοκράτορι, ὑπερτάτῳ ἀρχηγῷ πασῶν τῶν Γερμανικῶν δυνάμεων. Καίτοι τὰ πάντα κατεβλήθησαν ὅπως φεισθῶσι τῆς προσβληθείσης ὑπερφανείας του, τὸν νεαρὸν βασιλέα οὐδαμῶς διέλαθε τὸ ἀνηκίστως ὑποδεῆς, ἔνθα εἶχε περιεσθῆ. Διηύθυνεν ἀκόμη τὰ ταχυδρομεῖα καὶ τοὺς τηλεγράφους, καὶ τῷ εἶχον ἀφήσει τὴν πηρηγορίαν νὰ βλέπῃ τὴν εἰκόνα του ἐπὶ τῶν γραμματσοτήμων. Ὁ στρατὸς του εἶχε, πράγματι, καὶ τῆ ρητῆ τοῦ βασιλέως θελήσει, τηρήσει καὶ τὴν βαυαρικὴν στολήν· ἀλλ' ὁ στρατὸς οὗτος ἐπεθεωρεῖτο κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πρίγκιπος τῆς Γερμανίας, ἀρχιστρατήγου τῶν στρατιῶν τῆς Μεσημβρίας μετὰ τὸν πόλεμον. Ἐνὶ λόγῳ, τῆς βασιλικῆς ἰσχύος, ἦν διεῖδε διὰ τῶν ὄνειρων τῆς νεότητος δὲν εἶχεν ἀπομένει ἢ πλατωνικὸς τις θρόνος, μία βασιλικὴ ἐπιχορήγησις καὶ τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος, συνευδοκούντος, ἐννοεῖται, καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)



ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ.

Τὰ πρῶτα σημεῖα παραφροσύνης τὰ ὅποια ὁ βασιλεὺς ἐπέδειξατο ἦν, ὅτε μετέβαλε τὴν ἡμέραν εἰς νύκτα καὶ τὰνίπαλιν, οὕτω ἀπάσας τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους διεξῆγεν ἐν καιρῷ νυκτὸς, ἀνεγίνωσκε τὴν νύκτα, ἐδέχετο ἀκροάσεις καὶ

πᾶσαν ὑπόθεσιν τοῦ κράτους διεξῆγε τὴν νύκτα. Ἐπίσης μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν ἐπαίξε τὸ σφαιριστήριον μετὰ τῶν ὑπασιπιστῶν του. Ἄν δὲ τις τυχὸν ἐξ αὐτῶν ἀποκαμῶν ἤθελεν ἀποκοιμηθῆ που ἀμέσως ἀπεβάλετο ἔστω καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον εὐνοουμένων ἂν ἦτο· πολλακίς τὴν νύκτα προσεκάλει ἠθοποιὸν τινα δικακκριμένον ἵνα ψάλλῃ παρ' αὐτῷ.

Ἐξ ὄλων τῶν συγγενῶν του μόνη ἡ πρίγκιπessa Γκιζέλα ἀπήλασε τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως, διότι καὶ μόνη αὕτη πάσας αὐτοῦ τὰς ἰδιοτροπίας περιποιεῖτο· οὕτως εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς νυκτὸς πάντοτε ἐδέχετο ἀνθοδέσμας δι' ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου παρὰ τοῦ ἐξαδέλφου αὐτῆς· εἰς τὴν ἐξιδιασμένην ταύτην φιλοφροσύνην ἡ εὐγενὴς ἐξαδέλφη ἀπήντα διὰ φιλοφρονησάτων ἐπιστολῶν. Ἡ εὐνοια δὲ αὕτη τοῦ βασιλέως πρὸς τὴν ἐξαδέλφην εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον ἀξιοπερίεργος καθόσον γνωστὴ ἦτο ἡ ἀποστροφή αὐτῆ πρὸς τὰς γυναῖκας.

Ἡμέραν τινὰ αἰφνης ὁ βασιλεὺς λέγει πρὸς τὸν γραμματέα του ὅστις ἐκ τύχης μετὰ τῆς οἰκογενείας του εὐρέθη εἰς τι βασιλικὸν κτήμα· εἶδα τὸ πρόσωπον τῆς συζύγου σας· οὗτος ἀγνωστὸν τί ὁ βασιλεὺς ἐνόει ὑπεκλήθη· ὁ βασιλεὺς ὅμως ἐντονώτερον ἐπανέλαθεν· εἶδα τὸ πρόσωπον τῆς συζύγου σας· τότε ἀντιληφθεὶς περὶ τίνος πρόκειται ἐψιθύρισεν ὅτι δὲν θὰ ἐπανληφθῆ τὸ τοιοῦτον.

Τὴν νύκτα συνήθως ἔκαμνεν ἔριππος ἐκδρομὰς· συνέθη λοιπὸν ποτε καταπεσὼν νὰ κτυπήσῃ εἰς ἐπισφαλὲς μέρος· τὸ πάθημα τοῦτο ἐθεράπευσε τὴν μανίαν ταύτην τοῦ βασιλέως, ὅστις οὐδέποτε πλέον ἔππευσε τὴν νύκτα. Πάντα ὅστις ἤθελε πὺς δυσαρστήσει ἐμαστίγει δεινῶς· μετὰ ταῦτα ἀντὶ μαστιγώσεων ὡς μέσον τιμωρίας μετεχειρίζετο τὸ ζέον τέϊον, ὅπερ ἔχυνε διὰ τοῦ τραχήλου του εἰς τὸ σῶμα. Εἰς μόνον κατώρλωσε νὰ διαφύγῃ τὰς ἐκοθήσεις τῆς ὀργῆς του καὶ οὗτος ἦτο ὁ κουρεὺς του, εἰς ὃν τελευταίως ἀνέθηκε τὸν σχηματισμὸν ὑπουργείου.

Ὁ κουρεὺς οὗτος μετὰ τίνος ἄλλου ὑπρέτου τῆς ἡμέρας ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ παίζῃ. Μετὰ τοῦ βασιλέως τὴν βαυαρικὴν κ ο ν τ σ ί ν α ν.

Ἐφ' ἱκανὸν χρόνον τὸν βασιλέα κατεῖχεν ἡ μονομανία ὅτι ἦτο ὁ ἥρωας «Λοέγγριν» μελοδράματός τινος τοῦ Βάγνερ. Ὑπὸ σφοδρᾶς λοιπὸν κατελήφθη ἐπιθυμίας ὡς ὁ Λοέγγριν νὰ σύρηται ἐπὶ τῶν νυμάτων ὑπὸ κύκνου, ἀλλὰ δὲν ἤθελεν ὅμως τὸ ὕδωρ τοῦτο νὰ εὐρίσκηται ἐπὶ τῆς βεβήλου γῆς ἀλλὰ ὑψηλὰ εἰς τοὺς αἰθέρας, πλησίον τῆς σελήνης ἂν ἦτο δυνατόν. Καὶ διὰ τοῦτο διέταξε νὰ θέσῃσι μεγάλην δεξαμενὴν ὑπὸ τὴν στέγην εἰς τὸ ἀνώτατον πύτωμα τοῦ ἐν Μονάχῳ ἀνακτόρου του, ἦν ἐπλήρου ὕδατος ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ ποταμοῦ Ἰσάρου. Ἐν αὐτῷ ἐθεάθη λέμβος πολυτελῶς κεχρυσωμένη ἐν ᾗ ἐπέβαινε ὁ βασιλεὺς φέρων τὸ ἔνδυμα τοῦ Λοέγγριν· ἐσύρετο ὑπὸ κύκνου· ὅστις ὅμως ἦτο τεταρχειμῆνος· τοῦτο δὲν ἤρκει εἰς αὐτὸν, τὸ ὕδωρ ἦτο πολὺ καθαρόν, καὶ ὁ Λοέγγριν ἐπεθύμει κυανῆν θάλασσαν· μετὰ μεγάλην σκέψιν ἀπεφασίσθη νὰ ριφθῆ ἐν τῇ δεξαμενῇ πρωτοξείδιον τοῦ χαλκοῦ ὅπως λάβῃ τὸ ὕδωρ τὸ ποιητικὸν κυανοῦν χροῶμα, ἀλλὰ μετὰ τινα χρόνον τὸ πρωτοξείδιον τοῦ χαλκοῦ κατέστρεψε τὴν δεξαμενὴν τὰ δὲ ὕδατα ἐκρέοντα κατέστρεψαν τὰ πολυτελῆ κοσμήματα τῶν ὀροφῶν, τὰ στεγάσματα τοῦ ἀνακτόρου.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαρκέσῃ καὶ οἱ ὑπουργοὶ τοῦ βασιλέως ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν συνδρομὴν Γάλλου τινὸς μηχανικοῦ ὅστις διὰ μηχανημάτων ὀπτικῆς ἐκατόρλωσε νὰ δώσῃ τὸ ποθοῦμενον χροῶμα εἰς τὰ ὕδατα τῆς δεξαμενῆς· ἀλλὰ καὶ πάλιν ὑπῆρχεν ἔλλειψις, τὰ ὕδατα δὲν εἶχον κύματα· προσεκλήθη λοιπὸν μηχανικὸς ἐκ Βερολίνου εἰς ὃν ἀνετέθη ἡ κατασκευὴ καταλλήλου μηχανήματος· τὸ μηχανήμα ἐγένετο καὶ τεθὲν εἰς τὸν πυθμένα τῆς δεξαμενῆς παρήγε τὰ κύματα στρεφόμενον ὑπὸ τῶν ὑπηρετιῶν· τὰ κύματα ὅμως ἦσαν μικρὰ καὶ ἔπρεπε νὰ γείνωσι μεγάλα· οὕτως ἐπεθύμει ὁ βασιλεὺς καὶ ἐγένετο, ἀλλ' ἀνατραπέσις τῆς λέμβου ἔππευσεν ἐν τῷ ὕδατι ὁ βασιλεὺς. Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἀφῆρεσε τὸν ἐνθουσιασμόν του, διότι ὁ Λοέγγριν οὐδέποτε ἔπαθε τοιοῦτό τι καὶ ἐπομένως ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπανέλαθε πλέον τὴν διασκέδασίν του.

Ἄλλοτε πάλιν ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν νὰ γίνῃ πνεῦμα τῶν ὄρεων. Διέταξε λοιπὸν νὰ τῷ ναυπηγήσωσι πολυτελεστάτην λέμβον, ἐν ἣ ἐπιβάς ἐφέρετο ὑπὸ δέκα ρωμαλέων ὑπηρετῶν του, οἵτινες φαντασιώδεις στολάς ἔφερον καὶ ὑποδήματα μάλλινα, ἵνα μὴ ταράττωσι τὰ ὄνειρα τοῦ βασιλέως—Πνεύματος, ἀνὰ τὰ δάστη καὶ βουνὰ περιφερομένου.

Παρόμοιόν τι ἦτο καὶ ἡ μανία ὑφ' ἧς κατελήφθη νὰ πετᾷ ὡς πτηνὸν εἰς τὰ ὕψη. Διέταξε λοιπὸν νὰ τῷ κατασκευάσωσι μηχανὴν κατάλληλον ἢ μηχανὴν κατεσκευάσθη, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς μεθ' ὄλην του τὴν παραφροσύνην, εἶχε τὴν φρόνησιν εἰς ἄλλου ράχιν νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἐπιτυχίαν· παραλαβὼν Βναζρόν τινα περιέβαλεν αὐτὸν τὴν μηχανὴν, ἀλλὰ μόνον ὑψώθη μέτρα τινὰ καὶ τοσαύτη ἦτο ἡ πίεσις τῆς μηχανῆς ὥστε ὁ δυστυχὴς νατέπεσεν ἄπνους μετ' ὀλίγον. Ἐννοεῖται βέβαια ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπεχείρησε πλέον τὸ πείραμα.



Ἐκ πασῶν τῶν στατιστικῶν ἐξάγεται ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι μακροβιωτέρα τοῦ ἀνδρός. Τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ζῶα, μεγάλα καὶ μικρά, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα ἔντομα· τὸ θῆλυ εἶναι πάντοτε μακροβιωτέρον τοῦ ἄρρενος. Ὁ ἀνὴρ, παρὰ τὴν ὑπερέταρον αὐτοῦ διανοητικὴν καὶ σωματικὴν δύναμιν, ὑπικύπτει εἰς τὸ μοιραῖον τέλος ταχύτερον τῆς γυναικός, ἥτις ἀντέχει περισσότερον εἰς τὰς διαφόρους παθήσεις. Ασθενεῖαι τινὲς εἰσιν ὀλεθριώτεραι τῷ ἀνδρὶ ἢ τῇ γυναικί, πλείωτερά δὲ ἄρρενα ἀποθνήσκουσιν ἢ θήλεια. Περιώνυμός τις φυσιολόγος ἐμελέτησε τὸ ζήτημα ἐπισταμένως καὶ εὔρεν ὅτι ἐξ 880 ἀνθρώπων ἀποθνησκόντων αἰφνιδίως οἱ 780 εἰσιν ἄνδρες καὶ μόνον αἱ 400 γυναῖκες. Καί

ὡς πρὸς τοὺς αὐτοκτονοῦντας δὲ ἡ αὐτὴ σχεδὸν ὑπάρχει ἀναλογία. Ἄλλος ἐπιστήμων ἀριθμῆι πλήθος ἀσθενειῶν, αἰτινὲς εἰσιν ὀλεθριώτεραι τῷ ἀνδρὶ ἢ τῇ γυναικί, μόνον δὲ φθίσις εἶναι καταστρεπτικωτέρα εἰς τὰς γυναῖκας ἢ εἰς τοὺς ἄνδρας. Αἱ γυναῖκες τῶν πόλεων ὑπόκεινται εἰς τὴν φθίσιν μᾶλλον τῶν χωρικῶν. Πᾶσαι αἱ ἀρχαῖαι χῶραι, ὧν ὁ πληθυσμὸς δὲν ἐτροποποιήθη διὰ τῶν μεταναστεύσεων, περιλαμβάνουσι πλείονας γυναῖκας ἢ ἄνδρας. Καὶ ἐν ταῖς βασιλικαῖς οἰκογενείαις τῶν διαφόρων χωρῶν παρατηροῦνται πλείονες γυναῖκες ἢ ἄνδρες. Κατὰ τὴν στατιστικὴν, ἡ μακροβιωτάτη γυνὴ εἶναι ἡ Ἑβραία, ὁ δὲ βραχυβιώτατος ἀνὴρ, ὁ μαῦρος ἢ χαλκόχρους οὐχὶ δὲ ὁ λευκός. Ὁ ἔγγαμος βίος καθίστησι τὰς γυναῖκας μακροβιωτέρας. Ἰατροί τις ὑπέλογισεν ὅτι κατ' ἔτος γινώσκονται καθ' ὄλην τὴν ὑφήλιον πλείωτερά ἄρρενα κατὰ 2—6 ο)ο καὶ ὅμως ἡ ἀναλογία τῶν θανάτων καθίστησι πάλιν τὰ θήλεια πολυπληθέστερα κατὰ 6 ο)ο καὶ πλέον.

Εἶνε γνωστὴ ἡ ἐπιδεικτικὴ ἰδιοτροπία τοῦ ἑκατομμυριούχου ἐκείνου, ὅστις παρεσκεύασε τὸν καφφὲ ἐπισήμου αὐτοῦ ξένου ἀνάπτων ἀλληλοδιαδόχως δέσμας χιλιογράφων χαρτονομισμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου ἐκείνου, ὅστις κατακρινόμενος ἐπὶ φιλαργυρία, διότι δὲν ἔδιδεν ἐορτὰς καὶ ἐσπερίδας, προσεκάλεσε τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας εἰς τὰς αἰθούσας αὐτοῦ καὶ ἀφοῦ ἔκαυσε ἐνώπιον τῶν προσκεκλημένων του τραπεζογραμμάτια ἀξίας τριάκοντα χιλιάδων φρ.—ὅσα δηλονότι ἀπητοῦντο πρὸς παρασκευὴν λαμπρᾶς ἐσπερίδος—ἐκαληνύκτισεν αὐτοὺς, κηρύξας τὸ πέρας τῆς παραδόξου ἐορτῆς. Ὁ ἀμερικανὸς ἑκατομμυριούχος κ. Μακάνη εὐρέ τι καταφανέστερον ἐν τῷ εἶδει τούτῳ τῆς ἐπιδεικτικῆς καὶ ἀνωφελοῦς σπατάλης. Διέταξε καὶ ἐπέστρωσαν ἐν τῶν δωματίων τοῦ ἐν Νέα Ἰόρκη μεγάρου του διὰ τραπεζογραμμάτων διαφόρων χωρῶν. Ὁ ὄροφος, οἱ τοῖχοι, πάντα καλύπτονται διὰ χαρτονομισμάτων. Τί σκέπτονται ἄραγε ὅσοι ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου των κερδίζουσι μόνον τὸν ἄρτον αὐτῶν, μανθάνοντες ὅτι

ὑπάρχει ἄνθρωπος ἔχων τὴν ἀνόητον ἰδιοτροπίαν νὰ ἐπιστρώῃ τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας του διὰ τραπεζικῶν γραμμάτων;



Ὁ μὴν τοῦ μέλιτος. —Οἱ Ταῦτονες, ἀρχαῖον ἔθνος κατοικοῦν τὰ βόρεια τῆς Γερμανίας, συνείθιζον νὰ πίνωσι, ὑδρομέλι (τὸ Τουρκιστὶ σερμπέτ) διὰ τριάκοντα ἡμέρας, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων των· ἐκ τούτου δὲ τοῦ ἔθους ἐπεκράτησε καὶ παρ' ἡμῖν ἡ συνήθεια νάποκαλῶμεν τὸν πρῶτον μῆνα τῶν γάμων, Μ ἢ ν α μ ἐ λ ι τ ο ς. Ἀτίλας ὁ βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας τοσοῦτον ἐκ τούτου τοῦ ὑδρομέλιτος ἔπιε κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του, ὥστε ἀπέθανεν ὑπὸ ἀσφυξίας.



ΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς Βρετανίδα.

Κόρη! Βασιλεὺς ἂν ἤμην
διὰ ἐν γλυκύ σου βλέμμα
θά σοὶ ἔδιδά τὸν θρόνον
θά σοὶ ἔδιδά τὸ στέμμα.

ὦ! σὲ βλέπω Νηρηίδα
τοῦ Ταμέσεως ἐλθοῦσαν
πρὸς φάειν σου νὰ ζυπνήσῃς
τὴν ὑπώπτουσάν μου Μοῦσαν.

Πρόσελθε νὰ τὴν ἀκούσῃς·
σὲ καλεῖ προσμειδιῶσα
δι' ὕδατος εἶν' ἀρμολία
ἢ Ἑλληνικὴ τῆς γλῶσσης.

Ἐλα, ἔλα μὴ βραδύνης,
σύ θά τὴν ζωογονήσῃς,
σύ θά ἦσαι ἡ φωνὴ τῆς
καὶ τὸ ἄτμά τῆς ἐπίσης.

Δέσποινα ἐὰν δὲν ἦσαι
Δέσποινα πλην σὲ ζηλεύουν·
ζῆτει ζῆτει, ὡς ἐκεῖναι
καὶ ἐσὺ νὰ σὲ λατρεύουν.

Φέρεις σύστασιν θεῶθεν
τὴν μορφήν σου τὴν σπανίαν
τίς ἀθάδης θά τολμήσῃ
νὰ σοὺ ἀρνηθῇ λατρείαν;

Ἦδη βλέπων μειδιῶσαν
φεῦ! τὴν ἄστατόν μου μοῖραν
διὰ σὲ ἀναλαμβάνω,
κόρη, τὴν μικράν μου λύραν.

Ἄλλοτε αὐτὴν τὴν λύρα
ἔχων σύντροφον κ' ἐλπίδα
ἔψαλλα καὶ τὰς ὠραίας
ἔψαλλα καὶ τὴν πατρίδα.

Ἄλλὰ ὡς τυφλὸν παιδίον
ἔχιδνα ἐνηγαλίσθη
καὶ δηγθεὶς ἐντὸς τοῦ στήθους
ὑπ' αὐτῆς ἐτραυματίσθη.

Ἔως σήμερον ὑπάρχει
ἔς τὴν καρδίαν μου τὸ δῆγμα
κ' εἰς τὸ μέτωπον ἐκείνης
ἐκ τοῦ αἵματός μου στίγμα.

Ἐκτοτ' ἔρριψά τὴν λύραν
κ' ἔμεινε λησμονημένη·
μένει ἔκτοτ' ἡ ψυχὴ μου
ὡς εἰς ἄβυσσον κλεισμένη.

Εἶν' ὁ νοῦς μου κ' ἡ ψυχὴ μου
ἀπὸ σκέψεις κουρασμένα·
δι' ἐμὲ βλαστάνουν τ' ἄνθη
ἄσσμα καὶ μαραμμένα.

Δι' ἐμὲ δὲν χύνει ρόδα
ἢ Ἀνατολὴ κ' ἢ Δύσις·
εἶνε βάρος ἡ ζωὴ μου·
εἶνε κόλασις ἡ φύσις.

Βλέψε με εἰς τὴν ψυχὴν μου
κ' εἰς τὸν νοῦν μου φῶς νὰ δώσῃς·
πνεῦσε νὰ ἀναζωώσῃς
τ' ἄνθη καὶ νὰ τὰ μυρώσῃς.

Ν' ἀναλάμψῃ τοῦ Ἥλιου
κ' ἢ Ἀνατολὴ κ' ἢ Δύσις·
ὦ! μειδίασε κ' εἰς δλα
θέλει μειδιάσ' ἡ φύσις. *

Λεμησὸς Κύπρου, 20 Μαΐου 1886.



Δύο περιώνυμοι κατεργαρέοι προσάγονται ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου.

— Ποῦ κατοικεῖς; ἐρωτᾷ οὗτος ἓνα τῶν κατηγορουμένων.

— Δὲν ἔχω κατοικίαν.

— Καὶ σὺ; ἐρωτᾷ τὸν ἕτερον.

— Ἐγὼ κατοικῶ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ σπητιοῦ, ποῦ κατοικεῖ τοῦλόγου του, ἀπεκρίθη δεικνύων τὸν συνάδελφόν του.

×

Ὁ Φερών, ὅστις δὲν ἐστρεφετο εὐφυΐας, ἔλεγεν: «Ὅπως ζῆ τις ἐν εἰρήνῃ μετὰ πάντων, δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀναμιγνύηται εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεόν προσέτι ν' ἀνέχεται ὅπως οἱ ἄλλοι ἀναμιγνύονται εἰς τὰς ἰδιότητάς του»

×

Εἰς τῶν πιστῶν τοῦ θεάτρου θαμῶνων συναντῶν καθ' ὁδὸν νεαρὰν ἡθοιοῖον τῇ λέγει:

— Πόσον θελκτικὴ ἦσθε χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐπὶ τῆς σκηνῆς!

— Ἀλλὰ, κύριε, δὲν ἔλαθον μέρος εἰς τὴν χθεσινήν παράστασιν.

— Ἀδιάφορον! θὰ ἦσθε ὅμως ἐπίσης θελκτικὴ, ἂν τυχόν ἐλαμβάνετε μέρος.

×

— Μεγάλως εὐαρεστοῦμαι, ἔλεγέ τις περιώνυμος κριτικὸς, νὰ γράφω ἐνίοτε ὑπὲρ τῶν ἑθρῶν μου.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι μεγάλη γενναιοφροσύνη

— Οὐδαμῶς. Διότι δὲν ὑπάρχει δι' αὐτοὺς ἐξευτελιστικώτερον μέσον τούτου.

×

Ἄγγλος ἀναγινώσκων τὸν μῦθον τοῦ κυνός, ὅστις ἄφησε τὸ ἐν τῷ στόματι κρέας, χάριν τῆς σκιᾶς, ἀνεφώνησεν:

— Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἦτο γαλλικὸς, διότι οἱ ἰδιοὶ μας σκύλοι εἶναι θετικώτεροι.

×

— Πίνετε πολὺν οἶνον, εἶπέ τις εἰς ἓνα Ἀγγλον.

— Ἀπατάσθε, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἄγγλος. Πίνω κατὰ δύο μόνον περιστάσεις: ὅταν τρώγω ὄρνιθα καὶ ὅταν δὲν τρώγω.

②

Ἐμίλουν περὶ ἐξόχου τινὸς ἀνδρός, ἣ τοῦλάχιστον θεωρουμένου τοιούτου.

— Τίτος ἐνεκεν δὲν μεταβαίνετε καὶ ὑμεῖς ἐνίοτε παρ' αὐτῶ;...Σὰς διαβεβαιῶ ὅτι εἶναι φωτοβόλος φάρος.

— Ἴσχυ, ἴσχυ δι' αὐτὸ δὲν πηγαίνω. Ὁ φάρος ἐπὶ τῶν ἀκτῶν καὶ τῶν παραλίων εἶναι ὠραῖον καὶ χρήσιμον πρᾶγμα, ἀλλ' ἐντὸς αἰθοῦσῆς δὲν μοὶ ἀρέσκει καθόλου.

Συμβουλὴ πρὸς τὰ κοράσια. — Ἐράσιμον κοράσιον ἐστὶ τὸ λέγον τὴν ἀλήθειαν, τὸ ὁμιλοῦν ὀλίγα, τὸ μὴ μεταχειριζόμενον εἰς τὰς ὁμιλίαις του εἰμὴ μετετρημένας λέξεις καὶ λόγους γλυκεῖς, τὸ ἐκάστοτε χარიέντως προσμειδιῶν καὶ μηδέποτε θυμῶνον, τὸ ἐκφράζον τὴν συμπάθειάν του πρὸς κοράσιον, ἢ παιδίον, ἐν λύπῃ εὐρισκόμενον, καὶ βοηθοῦν αὐτὸ ἐν ἀνάγκῃ τὸ μηδέποτε ἐνοχλοῦν, δυσαρεστοῦν ἢ ὀπωσδήποτε ταράσσειν τὴν μητέρα του, ἀλλ' αἰεὶποτε προσπαθοῦν νὰ εὐχαριστῇ αὐτὴν, ὑπακούον εἰς τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς νοουθεσίας της. Τὰ πρῶτα τερήματα ταῦτα εἰς ἕκαστον κοράσιον ὁμοιάσουσι μαργαρίτας φήγματα χρυσοῦ, ἀδάμαντος ἢ πολυτίμους λίθους, μηδέποτε ἀποβάλλοντας τὴν ἐσωτερικὴν των ἀξίαν. Ὅσα κοράσια ἔχουσι καὶ φυλάττουσι τοιοῦτους μαργαρίτας, ἐκεῖνα δὲν δύνανται εἰμὴ νὰ ὦσιν ἐράσιμα καὶ ἀγαπητά.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἀρχαιολογικὰ τῆς Κύπρου. — Ὁ Ἐρικληματίας (τέλος). — Ὁ Ἀποκεφαλιστής. — Τὸ Ἄρμα τοῦ Διαβόλου. — Λουδοβίκος β'. — Ἀνέκδοτα περὶ τοῦ βασιλέως τῆς Βαυκρίας. — Ποικίλα. — Ποίησις. — Γέλωτες. — Συμβουλὴ πρὸς τὰ κοράσια.